

DIE EVANGELIE VOLGENS PAULUS

PASTOOR FRANCOIS JOUBERT

INHOUD.

1. PAULUS SE EVANGELIE IN ROMEINE.	BL. 3
2. PAULUS SE EVANGELIE IN DIE BRIEWE AAN DIE KORINTHIËRS.	BL. 24
3. PAULUS SE EVANGELIE IN DIE BRIEF AAN DIE GALASIËRS.	BL. 43
4. PAULUS SE EVANGELIE IN EFESIËRS.	BL. 61
5. PAULUS SE EVANGELIE IN DIE BOEK FILLIPENSE.	BL. 75
6. DIE EVANGELIE VAN PAULUS IN KOLLOSENSE.	BL. 92
7. PAULUS SE EVANGELIE IN THESSALONISENSE.	BL. 110
8. DIE EVANGELIE VAN PAULUS IN TIMOTHEUS.	BL. 135

1. PAULUS SE EVANGELIE IN ROMEINE.

GALASIERS 2:2.

"Maar ek het opgegaan op grond van 'n openbaring en hulle die evangelie voorgelê wat ek onder die heidene verkondig; en afsonderlik aan die wat in aansien was, dat ek nie miskien tevergeefs sou loop of geloop het nie."

1 KORINTHIËRS 15:1.

"Broeders, ek maak julle die evangelie bekend wat ek aan julle verkondig het, wat julle ook aangeneem het, waarin julle ook staan,"

GALASIËRS 1:11.

"Maar ek maak julle bekend, broeders, dat die evangelie wat deur my verkondig is, nie na die mens is nie."

Daar is in die Nuwe Testament vier hoofbenamings vir die basiese aangeleentheid waaroor dit handel, die lewenswaarheid waaroor dit gaan, en daardie vier benamings is "Die Evangelie, Die Weg, Die Geloof en Die Getuienis". Dit wat nou as "Christendom" bekend gestaan het, is toe deur een of ander van daardie benamings uitgedruk.

Van hierdie vier is die een wat meer as enige ander gebruik word, die eerste - **"Die Evangelie"**. Daardie titel vir die inklusiewe boodskap van die Nuwe Testament kom minstens honderd keer daar voor - dit wil sê in die naamwoordvorm, **"die Evangelie"**. In die ooreenstemmende werkwoordvorm kom dit baie meer kere voor, maar word nie deur ons herken nie, want dit word deur verskeie verskillende woorde vertaal. Die werkwoordvorm van hierdie einste Griekse woord kom in ons vertaling voor as **"om te verklaar"**, **"om te preek"**, **"om die evangelie te verkondig"**. Toe hulle gepreek het, het hulle hulself as **"goeie-nuus"** beskou tot alles en almal. Om die evangelie te verkondig was bloot om goeie tyding aan te kondig. Dit is indrukwekkend dat hierdie woord, hierdie titel, vir die Christelike geloof - **"die evangelie"** - volop voorkom in twintig van die sewe-en-twintig boeke van die Nuwe Testament. Die uitsonderings is, die Evangelie deur Johannes, waar jy dit nie sal vind nie, ook nie in die drie briewe van Johannes nie. Jy sal dit nie in Petrus se tweede brief kry nie, en ook nie in Jakobus of Judas nie. Maar hierdie skrywers het hul eie titels vir dieselfde ding gehad. Ons het onder die vier genoem, **"Die Getuienis"**, dit is Johannes se eienaardige titel vir die Christelike geloof - dikwels saam met hom, **"Die Getuienis van Jesus"**.

Met Jakobus en Judas is dit "Die Geloof". Maar jy sien hoe oorheersend hierdie titel van "die goeie nuus", "Die Evangelie", is.

Die omvang van die term "Die Evangelie".

Ons moet dus redelik vroeg rekening hou met 'n uiters belangrike feit. Dit is dat hierdie term, die goeie nuus, die hele reeks van die Nuwe Testament dek, en die geheel van wat die Nuwe Testament bevat, omvat. Dit is nie net daardie sekere waarhede wat verband hou met die begin van die Christelike lewe nie. Die evangelie is nie beperk tot die waarhede of leerstellings wat verband hou met bekering en, in daardie beperkte sin, redding nie - die aanvanklike saak van Christenwording. Die evangelie gaan veel verder as dit. Dit omhels alles wat die Nuwe Testament bevat. Dit is net soveel die evangelie in die diepsinnige briewe aan die Efesiërs en die Kolossense as in die brief aan die Romeine - miskien nie minder diepgaande 'n dokument nie, maar word dikwels beskou as hoofsaaklik verbind met die begin van die Christelike lewe. Nee, hierdie term, die "goeie boodskap", dek die hele grond van die Christelike lewe van begin tot einde. Dit het 'n groot en veelsydige inhoud wat elke aspek en elke fase van die Christelike lewe, van die mens se verhouding tot God en God se verhouding tot die mens raak.

Dit is alles ingesluit in die goeie boodskap. Die ongereddes het goeie nuus nodig, maar die gereddes het eweneens goeie nuus nodig, en hulle het voortdurend goeie nuus nodig. Christene het voortdurend goeie nuus nodig, en die Nuwe Testament is net vol goeie nuus vir Christene. Die dienaars van die Here het goeie nuus nodig. Hulle het dit nodig as hul boodskap, die inhoud van hul boodskap. Hulle het dit nodig vir hul aanmoediging en ondersteuning. Hoe baie het die Here se dienaars goeie nuus nodig om hulle te bemoedig in die werk, en te ondersteun in al die vraag en koste van hulle arbeid! Die Kerk het goeie nuus nodig vir sy lewe, vir sy groei, vir sy krag, vir sy getuienis. En so kom die evangelie by elke punt in, raak elke fase. Die brief aan die Romeine, is die groot verhandeling oor regverdigmaking deur geloof is. Maar regverdiging deur geloof word getoon as iets wat oneindig groter is as wat die meeste van ons nog begryp of verstaan het, en regverdiging deur geloof het 'n baie wye konnotasie en verhouding. Alles wat in hierdie brief aan die Romeine vervat is, los hom op in net een heerlike saak, en daarom begin dit met die stelling dat dit "die evangelie" is. "Paulus, 'n dienskneg van Jesus Christus, geroep om 'n apostel te wees, afgesonder vir die evangelie van God... aangaande sy Seun".

Nou al wat volg is **"die evangelie"** - maar wat 'n geweldige evangelie is daar nie! En ons moet dit op een of ander manier in een gevolgtrekking saamvat. Ons moet onself afvra: **"Wat is die gevolg van ons lees en ons oorweging van hierdie wonderlike brief?"** Jy sien, regverdiging is nie die begin van dinge nie, dit is ook nie die einde van dinge nie, regverdiging is die ontmoetingspunt van 'n groot begin en 'n groot einde. Dit wil sê, dit is die punt waarop al die verlede ewigheid en al die toekomstige ewigheid gefokus is. **Dit is wat hierdie brief openbaar.**

Die God van Hoop.

Kom ons kyk nou bietjie nader daarna in daardie spesifieke lig. Wat is die probleem, wat is die resultaat? Die resultaat word slegs in een woord saamgevat. Dit is 'n wonderlike ding as jy 'n groot dokument soos hierdie in die hande kan kry en dit in een woord kan opsom. **Wat is die woord?** Wel, jy sal dit vind as jy na die einde van die brief blaai. Dit is betekenisvol dat dit op die punt kom waar die Apostel opsom. Hy het sy brief geskryf, en hy is nou op die punt om te sluit. **Hier is dit.**

ROMEINE 15:13.

"En mag die God van die hoop julle vervul met alle blydschap en vrede deur die geloof, dat julle oorvloedig kan wees in die hoop deur die krag van die Heilige Gees!"

"Die God van hoop". Dit is die woord waarin die apostel die hele wonderlike brief opsom. Dit is dus die evangelie van die God van hoop, meer letterlik, die "goeie nuus", of die "goeie tyding", van die God van hoop. Sodat wat werklik in hierdie brief van begin tot einde in die oog is, hoopvol is.

'n Hopelose situasie.

Nou, natuurlik, het hoop geen betekenis nie en maak geen sin nie, behalwe in die lig van die teendeel - behalwe as die teendeel bestaan. Die Goddelike metode in hierdie brief is dus in die eerste instansie om die goeie tyding teen 'n hopelose situasie te stel, ten einde duidelike verligting te gee aan hierdie groot woord - hierdie uiteindelijke saak, hierdie gevolgtrekking, hierdie resultaat. 'n Baie, baie hopelose situasie word uiteengesit. Kyk na die Goddelike metode hierin. Die situasie word in twee verbande uiteengesit.

1. In die saak van oorerwing.

Eerstens word dit blootgelê met betrekking tot die ras - die hele kwessie van oorerwing. As ons na hoofstuk 5 kyk, waarmee ons so bekend is, sien ons dat die hele ras daar na Adam teruggevoer word - "soos deur een mens..."

ROMEINE 5:12.

"Daarom, soos deur een mens die sonde in die wêreld ingekom het en deur die sonde die dood, en so die dood tot alle mense deurgedring het, omdat almal gesondig het."

Die hele ras van die mensdom word teruggevoer na sy oorsprong en fontein in die eerste Adam. Wat in hierdie hoofstuk duidelik gemaak word, is dit. Daar was 'n ongehoorsame daad deur ongeloof, wat gelei het tot die ontwrigting van die mens se verhouding met God.

ROMEINE 5:19.

"Want soos deur die ongehoorsaamheid van die een mens baie tot sondaars gestel is, so sal ook deur die gehoorsaamheid van die Één baie tot regverdiges gestel word."

So stel Paulus dit - nie net hier nie, maar in sy brief aan die Korinthiërs.

1 KORINTHIËRS 15:21-22.

"Want aangesien die dood deur 'n mens is, is die opstanding van die dode ook deur 'n mens. Want soos hulle almal in Adam sterwe, so sal hulle ook almal in Christus lewend gemaak word;"

En daarom het alle mense wat uit daardie man, Adam, voortspruit, betrokke geraak by daardie een daad van ongehoorsaamheid en in die gevolge daarvan - **hoofsaaklik die ontwrigting van die verhouding tussen mens en God.** **Maar dit is nie al nie.** Wat onmiddellik gevolg het, as die effek van daardie daad, was dat die mens in sy natuur ongehoorsaam en ongelowig geword het. Dit was nie net een geïsoleerde daad wat hy gepleeg het nie, nie net een ding waarin hy vir 'n oomblik geval het nie. Iets het uit hom uitgegaan, en iets anders het in hom ingekom, en die mens het van nature 'n ongehoorsame en ongelowige skepsel geword. Nie net het hy so opgetree nie, maar hy het dit geword, en van daardie oomblik af is die aard van die mens ongelowig, die natuur van die mens is ongehoorsaamheid. Dit is in sy grondwet, en alle mense het dit geërf. Dit is iets wat nie aangepas kan word nie.

Wanneer jy 'n sekere soort wese geword het, sonder 'n sekere faktor, kan jy nie aanpas nie. Jy kan nie aanpas by wat nie daar is nie. Geen mens kan glo tensy dit aan hom gegee is van God om te glo nie. Geloof is;

EFESIËRS 2:8.

"Want uit genade is julle gered, deur die geloof, en dit nie uit julleself nie: dit is die gawe van God;"

Geen mens kan aan God gehoorsaam wees behalwe as 'n magtige daad van God in hom werk wat veroorsaak dat hy van 'n gehoorsame aard of geaardheid is nie. Jy kan nie aanpas by iets wat nie daar is nie. Die situasie is dus redelik hopeloos, is dit nie? Iets het gegaan, en iets anders wat die teenoorgestelde daarvan is, het ingekom en sy plek ingeneem. Dit is die toestand van die wedloop hier. Wat 'n prentjie van hopelose wanhoop vir die hele wedloop! Dit is ons erflikheid. Ons is in die greep daarvan. Jy sal natuurlik saamstem dat in ander ryke, in ander lewensdepartemente, oorervings 'n redelik hopelose ding is. Ons gebruik dikwels die hopeloosheid daarvan as 'n argument om onself te verskoon.

Ons sê: "Dit is hoe ek gemaak is: dit help nie dat jy my probeer kry om dit te doen nie - ek is nie so gemaak nie". Ons voer net aan dat ons iets in ons grondwet het wat die situasie heeltemal onmoontlik maak.

En laat ek hierdie geleentheid gebruik om te beklemtoon dat dit vir ons redelik hopeloos is om in onself te probeer vind wat God vereis. Ons sal onself uitput, en op die ou end tot hierdie einste posisie kom wat God neergelê, gestel en vasgestel het - **dit is hopeloos!** As ons sukkel om 'n ander soort mens te wees as wat ons van nature is, om te probeer oorkom wat ons geërf het - wel, ons is tot wanhoop gedoem, en tog, hoeveel Christene het nog nooit daardie fundamentele les geleer nie! Vir die hele ras spel oorervaring hopeloosheid. As dit hoegenaamd gefokus moet word, hoef ons net die konflik en stryd te oorweeg wat daar is om God te glo, met geloof in God. Ons weet dat dit 'n diep werk van die Gees, van God in ons is wat ons, hetsy aanvanklik of progressief, laat glo. Dit is die **"so-maklik-besmettende sonde"** - ongeloof - wat natuurlik gevolg word deur onvermoë om te gehoorsaam.

Ons is kreupel by geboorte. Ons word in hierdie saak gedoem gebore deur ons erflikheid.

2. In die saak van godsdienstige tradisie

Dan neem die Here hierdie ding na 'n ander vlak. Ek hoop ons herken die betekenis van die agtergrond, die donker agtergrond, waarteen hierdie woord **"hoop"** geplaas word. Die Gees van God deur die Apostel neem dit in die gebied van godsdienstige tradisie, soos geïllustreer deur die Jode.

Alles word nou vir hulle teruggevoer na Abraham en na Moses. Hoeveel het die apostel te sê oor Abraham en sy geloof - "**Abraham het geglo**" - en dan oor Moses, en die Wet wat inkom. En hier is iets van geweldige betekenis en belangrikheid waarop ons moet let, want hier sien ons die besondere funksie wat in die oog was in God se soewereine keuse van die Joodse nasie. Daar is baie dinge wat gesê kan word oor die Joodse nasie, hul verlede, hede en toekoms, maar wat so beslis hier uitkom, is hul funksie in die soewereiniteit van God. Dit was, en is steeds, hul funksie, sover dit getuienis betref, dit wil sê die getuie van hul geskiedenis. Dit was om net een ding te wys. Jy kan 'n oupa hê en jy het dalk die beste godsdienstige tradisie, maar niks daarvan word in jou erflikheid oorgedra nie, dit wil sê dit gaan nie oor in jou natuur nie. **Wat 'n vader was Abraham!** Wat 'n wonderlike voorbeeld van geloof en gehoorsaamheid was Abraham! Hulle was almal uit die geslag van Abraham, as 'n nasie het hulle van Abraham afgestam. En wat 'n sisteem was die Joodse godsdienssisteem, sover dit standaard betref, 'n morele, etiese, godsdienstige standaard. Daar is niks wat daarop kan verbeter in die godsdienste van die wêreld nie. Wat 'n wonderlike stelsel van godsdienstige voorskrifte was die Joodse godsdiens, wat deur Moses ingekom het! - nie net die tien gebooie nie, maar al die ander leringe waaruit die Wet bestaan het, wat elke aspek van die mens se lewe dek.

En hulle was die kinders daarvan, maar wat vind ons hier? Jy vind nie die geloof van Abraham in hulle nie, en jy vind nie die weerspieëling van daardie groot stelsel in hulle, in hulle natuur nie. Hierdie einste mense, wat afkomstig is van so iemand soos Abraham, en die erfgename is van al daardie orakels van die Mosaïese stelsel, is in hulle natuur ontbloot van alles wat deur Abraham en Moses voorgestel word. Hierdie mense word steeds gekenmerk deur - wat? ongeloof, ten spyte van Abraham. Ongehoorsaamheid, ten spyte van Moses! Wat kan meer hopeloos wees? Sommige mense het die idee dat, as hulle 'n goeie pa en 'n goeie ma het, dit hulle in 'n baie veilige posisie plaas, maar die menslike natuur getuig nie daarvan nie. Daar kan voordele in wees om goddelike voorvaders te hê - sommige voordele, maar dit is geen finale waarborg dat ons al die moeilikhede en al die konflikte en al die lyding gaan vryspring om ons eie geloof te kry nie. Die feit is dat ouers volkome vir God kan wees, hulle kan die mees godvresende, die vroomste wees, en tog kan hul kinders die mees afvallige wees. 'n Vreemde ding, is dit nie? Die ingesteldheid tot geloof en gehoorsaamheid is nie in die bloed nie. Godsdienstige tradisie van die beste soort verander nie ons aard nie. Dit gaan dalk vir geslagte terug - **dit verander nie ons aard nie**. Ons is nog steeds ongelowig en ongehoorsaam van aard, hoe goed ons ouers ook al was.

Ons het dalk van die begin af vir 'n geliefde kind gebid, vandat dit die kleinste baba was, jy ons het dalk gesoek om voor dit te lewe vir God, en tog hier is daardie kind eiesinnig, ongehoorsaam - alles anders.

3. Hoop in 'n desperate situasie

Hoe desperaat hopeloos is hierdie situasie tog! Maar dit is die manier waarop die Here 'n omgewing tot stand bring vir hierdie geweldige ding wat hoop genoem word. En so kom ons by die transendente oplossing, en ek gebruik daardie woord versigtig op hierdie punt, want hier is iets baie groots. Dit is 'n ontsaglike berg, hierdie berg van oorerwing, maar daar is iets wat die geheel oortref, bo dit alles uitkom, 'n oplossing wat uitstyg bo die hele hopeloosheid en wanhoop van die natuurlike situasie, en dit is wat **"die evangelie"** genoem word. O, dit moet goeie nuus wees! Dit is inderdaad hoekom dit **"goeie nuus"** genoem word! Goeie nuus! Wat is dit? Daar is hoop in hierdie mees desperate situasie.

Die Evangelie in die Ewige Verlede.

Nou, as ons weer na hierdie brief as geheel kyk, sal ons vind dat die goeie nuus, of die goeie tyding, van die evangelie nie net in die Kruis van die Here Jesus is nie - al is dit die fokuspunt daarvan, soos ons sal sien.

Daar word gevind dat die goeie nuus, of die evangelie, iets baie, baie groter is, selfs as die Kruis van die Here Jesus! Wat is dit? Dit is "die goeie tyding van God ... aangaande Sy Seun ... Jesus Christus ons Here". Die Kruis is slegs een fragment van die betekenis van Jesus Christus self.

So hierdie brief, wat doen dit? Dit neem ons reg in die ewigheid van die Seun van God. Dit is wonderlik, as ons dit begryp. As hierdie evangelie jou ons nie red nie, weet ek nie wat sal nie. Hier word ons teruggeneem in die verlede ewigheid van die Seun.

ROMEINE 8:29.

"Want die wat Hy vantevore geken het, dié het Hy ook vantevore verordineer om gelykvormig te wees aan die beeld van sy Seun, sodat Hy die eersgeborene kan wees onder baie broeders;"

Hy moes Sy Seun, die Meester-patroon, daar in die oog gehad het voordat die mens ooit geskep is, die ewige, die tydlose. Patroon wat die Seun was, voordat daar enige behoefte aan verlossing, versoening, die Kruis was, was die Seun die ewige patroon van God vir die mens. En, merk jou, dit is so positief, so beslis.

Dit is in daardie tyd wat 'n definitiewe, eens-vir-altyd handeling plaas gevind het. **"Die wat Hy vantevore geken het, het Hy ook vantevore verordineer"**. Dit is iets wat gedoen is voor die tyd was. Dit is waar die evangelie begin. Ja, ons sien die Seun in Sy ewigheid as God se tydlose Patroon, en dan het ons die ewigheid of tydloosheid van die verlossende soewereiniteit. Die verlossende soewereiniteit is daarby ingesluit. **"Hy het vooraf verordineer, Hy het geroep, Hy het geregverdig, Hy het verheerlik"**. Nou is hierdie drie oorblywende dinge nie daaropvolgend nie. Hulle behoort almal tot dieselfde tyd - wat glad nie tyd is nie, dit is die ewigheid. Dit sê nie dat Hy vantevore geken en vooraf verordineer het nie, en dan met verloop van tyd het Hy geroep en Hy het geregverdig en Hy het verheerlik. Ons sien waartoe ons verbind is as ons daardie siening inneem. Die meeste van ons is geroep en geregverdig, maar ons is nog nie verheerlik nie.

Maar dit sê: "Hy het verheerlik", in die **"eens-vir-altyd"** (aoristus) tyd. Dit moet dus beteken dat toe Hy hierdie saak in Sy hande geneem het met betrekking tot Sy tydlose Patroon, die Here Jesus, Hy dit alles in soewereine doel en voorneme voltooi het.

Dit is toe alles afgerond, sodat die verskeurde vaartuig 'n voorval in tyd is, 'n verskriklike voorval, 'n verskriklike tragedie, dat die vaartuig in die hand van die Pottebakker ontsier is, maar, vir dit alles, 'n voorval in tyd. God se raad oortref alles wat in die tyd ingekom het. Liewe vriend, toe die Here die hele plan van verlossing geprojekteer het, was dit nie omdat iets gebeur het wat 'n noodbeweging nodig het om die situasie ter plaatse te probeer red nie. Hy het reeds die hele ding verwag en alles in die hande gekry om die gebeurlikheid te ontmoet.

Die Lam is;

OPENBARING 13:8.

"En al die bewoners van die aarde sal hom aanbid, almal wie se name nie van die grondlegging van die wêreld af in die boek van die lewe van die Lam wat geslag is, geskrywe is nie."

Die Kruis reik terug oor alle tye, reg terug oor alle sonde, oor die sondeval, oor die eerste Adam - reg terug na die ewige Seun, voor ewige tye. Die Kruis gaan terug daarheen - na *"die Lam wat geslag is voor die grondlegging van die wêreld af"*.

Watter groot hoop is hier nie! As dit waar is, as ons dit kan begryp, is dit goeie nuus, is dit nie? Ons maak alles van die situasie in onself wat so hopeloos is. God maak alles van Sy Seun om ons hopeloosheid tegemoet te kom. En God eksperimenteer nie omdat iets verkeerd geloop het nie -

"Ons moet 'n soort remedie hiervoor vind, Ons moet iets vind waarmee Ons kan eksperimenteer om te sien of Ons hierdie noodgeval kan hanteer, die mens het siek geword, en Ons moet rondkyk vir 'n geneesmiddel."

Dit was glad nie die geval nie. God het dit reeds van ewigheid af geweet, en dit van ewigheid af voorberei, in Sy Seun. Dit is die evangelie, die goeie nuus, van God **"aangaande Sy Seun"**. Dit kan 'n aantal geestelike probleme veroorsaak, maar hier is die verklaring van hierdie boek. Hoop, sien ons, word nie vernietig omdat Adam val nie, Hoop strek verder as die mens se sonde. **Ons sê: "Wat dan van die Kruis?"** Wel, die Menswording en die Kruis bewerkstellig slegs wat in die ewigheid vasgestel is - om op 'n praktiese manier uit die ewigheid in tyd te bring, wat effektief maak vir die mens in sy desperaatte behoeftige toestand, daardie groot doel, voorneme, ontwerp van God met betrekking tot Sy Seun. Die Kruis is die middel wat uit die trog, die vallei, van menslike sonde en mislukking ophig, op die vlak van die ewige raad van God, en die gelyke verloop herstel van dit wat uiteindelik ewig onaangeraak is deur wat gebeur het.

Geweldige goeie nuus, is dit nie? Die Kruis word die geloofsgeleentheid waardeur dit alles getransendeer word - dit verskaf natuurlik die grond vir ons geloof - en wanneer geloof in verhouding tot die Kruis optree, wat gebeur? Ons word in Christus ingebring. Nie in die Jesus van drie en 'n half jaar, of selfs van dertig jaar, ingebring nie, maar in Christus gebring as verteenwoordigend van God se tydlose gedagte vir die mens. *Geloof bring ons daarin.* Dit is die goeie nuus, "*die goeie nuus aangaande Sy Seun*"; die evangelie, die goeie nuus van "*die God van hoop*". Ons sien, hoop is gegrond op God se ewige voorsiening buite tyd, en dit is 'n baie veilige rots om op te staan! Ja, gegrond op die ewige rots van Christus se Seunskap, nie op 'n nagedagte en 'n na-maatreël om iets te hanteer wat onverwags gebeur het nie. Hoop is gegrond en geanker buite tyd. Die apostel, wat aan die Hebreërs skryf, gebruik 'n prentjie, 'n metafoor.

HEBREËRS 6:18-19.

"sodat ons deur twee onveranderlike dinge, waarin dit onmoontlik is dat God sou lieg, kragtige bemoediging kan hê, ons wat ontvlug het, om vas te hou aan die hoop wat voorlê; en ons het dit as 'n anker van die siel wat veilig en vas is en ingaan tot binnekant die voorhangsel."

Dit neem ons buite tyd, buite hierdie lewe, anker ons daar in die ewigheid. **Hoe groot is die Kruis!**

Hoe groot is die boodskap van Romeine 6! Dit neem ons reg terug verby Moses, Abraham en Adam. Dit neem ons reg terug verby Adam se sonde en mislukking, en die hele ras se hopelose toestand. Die Kruis neem ons terug voor dit alles, en daar in die verlede verbind die ewigheid ons met wat God bedoel het. **Die Kruis verseker dit.** En met die ander hand reik die Kruis reguit tot in die ewigheid wat kom, en sê:

ROMEINE 8:29-30.

"Want die wat Hy vantevore geken het, dié het Hy ook vantevore verordineer om gelykvormig te wees aan die beeld van sy Seun, sodat Hy die eersgeborene kan wees onder baie broeders; en die wat Hy vantevore verordineer het, dié het Hy ook geroep; en die wat Hy geroep het, dié het Hy ook geregverdig; en die wat Hy geregverdig het, dié het Hy ook verheerlik."

Die Kruis verseker die komende ewige heerlikheid. **Hoe groot is die Kruis!** Hoop rus dus op die grootheid van die Kruis. Hoop berus op die feit dat Christus, wat op hierdie pad verbygegaan het, die laaste Adam geword het, wat vir ons sonde gemaak is, dit alles dra, nou deur God opgewek, aan God se regterhand sit.

Daarom dat ons, as **"in Christus"** is buite enige risiko van nog 'n val geplaas. Ek dink altyd dat dit een van die mees geseënde faktore in die evangelie is - dat Jesus nou in die Hemel, nadat Hy op die pad van Sy Kruis was, sê dat hierdie Adam nooit sal faal nie. Daar sal nooit weer 'n val wees nie. Hierdie oorerwing is veilig, is veilig, want dis gekoppel aan Hom. Daar is geen vrees dat ons betrokke sal wees by nog 'n val nie, geen vrees nie. Dit is inderdaad 'n wonderlike hoop, hierdie evangelie van die God van hoop! Dus sien ons hoe baie aanskoulik die donker prentjie van hopeloosheid geteken word? Ons kyk na die besonderhede - die verskriklike prentjie van die heidene en die Jode wat in die eerste hoofstukke van hierdie brief geteken word, en die hopeloosheid van die situasie vir albei. Ja, wanhoop inderdaad - en dan oor dit alles geskryf, **Hoop!** Die goeie nuus van hoop staan oor dit alles, ten spyte van dit alles, want hoop rus daarop dat God voor alle dinge besluit het oor iets wat Hy sal uitvoer, en wat Hy gedemonstreer het deur die Kruis van Sy Seun, Jesus Christus. Ons weet, weet ons nie, dat wanneer die geloof in verhouding tot die Kruis van die Here Jesus gehandel het, iets in ons begin wat die natuurlike verloop van dinge heeltemal omkeer. Nou groei geloof, geloof ontwikkel, ons leer die weg van geloof, ons word in staat gestel om meer en meer op God te vertrou. Alles het verander, **gehoorsaamheid is nou moontlik.**

En daar is 'n ander lewe, 'n ander natuur, 'n ander krag, in ons, wat deur hoop gemaak is. 'n Teenstrydigheid van die Christelike geloof is 'n wanhopige Christen, 'n hopelose Christen, een wat nie gekenmerk word deur hierdie groot ding wat by uitstek kenmerkend van God is nie - **hoop**. Hy is "**die God van hoop**". Die Here maak dit waar, dat ons gevul is met hoop, "**jubel in hoop**".

ROMEINE 12:12.

"verbly julle in die hoop; wees geduldig in die verdrukking; volhard in die gebed."

2. PAULUS SE EVANGELIE IN DIE BRIEWE AAN DIE KORINTHIËRS.

Ons mag dalk verbaas wees om te hoor dat die woord "evangelie", of, soos dit in die oorspronklike sou wees, die term "goeie tyding", nie minder nie as twee-en-twintig keer in hierdie twee briewe voorkom. Ons het 'n redelike stewige fondament nodig waarop ons ons gevolgtrekkings kan baseer, en ek dink dat twee-en-twintig voorkomste van een spesiale woord in so 'n ruimte 'n redelik gesonde basis vorm. Waaroor hierdie briewe ook al gaan, dit moet daaroor gaan. Baie van wat jy in hierdie briewe lees kan jou dalk laat dink dit was glad nie so nie - dit lyk baie sleg, maar tog is die "goeie nuus" duidelik teenwoordig.

Die opsomming van die briewe.

Daar is een baie bekende sin wat die geheel van die twee letters opsom. Dit kom natuurlik voor aan die einde van die tweede brief.

2 KORINTHIËRS 13:13.

"Die genade van die Here Jesus Christus en die liefde van God en die gemeenskap van die Heilige Gees sy met julle almal! Amen."

Dit word soms *"die seën"* genoem. Dit is natuurlik die mens se titel daarvoor. Maar dit is nie net 'n aanhangsel tot 'n diskoers nie - 'n konvensionele manier om dinge te beëindig, 'n mooi gedagte. Dit is ook nie deur Paulus gebruik as 'n soort afsluitende goeie wens of lof waarmee 'n vergadering beëindig word nie, soos dit nou algemeen gebruik word. Ek veronderstel daar is 'n seën daarin, maar ons moet baie dieper kyk as net na hierdie frases. Dit was regtig 'n gebed, en 'n gebed waarin die geheel van die twee briewe wat die Apostel geskryf het, saamgevat is. In Paulus se wonderlike manier om baie in min woorde weer te gee, word alles wat hy deur hierdie twee briewe neergepen het op hierdie manier saamgevat.

Die Orde van die Opsomming.

Dit is miskien belangrik om te let op die volgorde van hierdie drie klousules. Die genade van die Here Jesus, die liefde van God, die gemeenskap van die Heilige Gees. Dit is nie die orde van die Godheid nie. As dit die orde van die Godheid was, sou dit verander moes word:

"Die liefde van God, die genade van die Here Jesus en die gemeenskap van die Heilige Gees".

Maar ons hoef nie te probeer om God reg te stel nie - om te probeer verbeter op die Woord van God en die Heilige Gees se orde nie. Dit is nie die orde van die Godheid nie. Dit is die orde van die Goddelike proses. Dit is die pad waarlangs God beweeg om Sy einde te bereik, en dit is presies die opsomming van hierdie twee briewe. Die hele pad deur God beweeg tot 'n einde, en hierdie gebed van Paulus is volgens die beginsel, die orde, van Goddelike beweging. Kom ons kom nou by die woorde self, en kyk of ons 'n bietjie van die evangelie kan vind - die "goeie tyding" van hierdie twee briewe - wat in hierdie drie frases opgedeel is.

1. Die Genade van die Here Jesus.

Wat was die genade van die Here Jesus? Wel, as jy terugkyk in hierdie tweede brief, na hoofstuk 8, vers 9, het jy dit.

2 KORINTHIËRS 8:9.

"Ek sê dit nie as 'n bevel nie, maar om deur die ywer van ander ook die egtheid van julle liefde op die proef te stel. Want julle ken die genade van onse Here Jesus Christus, dat Hy, alhoewel Hy ryk was, ter wille van julle arm geword het, sodat julle deur sy armoede ryk kan word."

Daar is drie baie eenvoudige elemente in daardie stelling. **Die Here Jesus het iets gedoen** - Hy het arm geword, en wat Hy gedoen het, was vrywillig - want genade dra altyd daardie kenmerk aan die begin. Dit is dit wat volkome vrywillig is. Nie verpligtend nie, nie geëis nie, onder geen verpligting nie, maar heeltemal gratis. Die genade van ons Here Jesus het eerstens 'n vrywillige daad beteken. Dit is genade baie eenvoudig, maar dit gaan na die kern van dinge. So dit is wat Hy gedoen het - Hy het arm geword. En dan die motief, waarom Hy dit gedoen het; **"sodat julle deur sy armoede ryk kan word."** Ek dink dit is 'n eenvoudige, en 'n baie mooi, ontleding en sintese van genade. Hy het arm geword - Hy het dit sonder dwang gedoen - en sodoende was Sy motief dat ons ryk kan word. Hier word nie gepraat van materiële rykdom nie, maar van geestelike rykdom. Hier sien ons in die Here Jesus 'n Persoon en 'n natuur heeltemal, volledig en finaal, anders as enige ander mens. 'n Natuur heeltemal in stryd met die natuur van die mens, soos ons dit ken. Die menslike natuur soos ons dit ken, is om ryk te wees (materieel), enigiets te doen om ryk te word (materieel), en enigiemand anders kan beroof word om ons ryk te maak. Dit is nie nodig om 'n pistool te neem en dit teen mense se koppe te sit nie. Daar is ander maniere om voordele vir onself te kry, op ander mense se koste of andersins.

Daar is eintlik geen **"genade"** in die mens, soos ons hom ken nie. Maar die Here Jesus is so anders! **Christus is heeltemal anders - 'n heeltemal ander natuur.**

Nou is die hele eerste brief aan die Korintiërs propvol van die selfbeginsel. Ek neem aan dat ons min of meer vertrouwd is met hierdie briewe. Ek kan nie deur elke bladsy gaan nie, nie eers vers vir vers nie, maar ons kan ons gevolgtrekinge maak as gevolg van 'n noukeurige lees van hierdie brief deur 'n tydperk vooraf gegaan. Ons sien dus dat die hele eerste brief aan die Korintheërs is net vol van die selfbeginsel - selfregverdiging, wetstoetreding om hul eie regte te kry, selfsoekery, eiebelang, selfbevrediging - selfs by die Here se tafel - selfvertroue, selfgenoegsaamheid, selfverheerliking, selfliefde, selfgeldendheid, en alles anders. Jy vind al hierdie dinge in daardie eerste brief, en meer. Die **"eie ek"** kollosaal groot is geskryf regoor die eerste brief. Dit is die natuur, die ou natuur, wat homself in Christene vertoon. Alles wat in stryd is met **"die genade van die Here Jesus"** kom in daardie brief aan die lig, en die Here Jesus staan in so sterk, duidelike, verskriklike kontras met wat ons daar kry. In die vorige hoofstuk het ons probeer wys dat, om die heerlijkheid van die goeie tyding as die goeie tyding van die God van hoop te openbaar, die Goddelike metode was om die hopeloosheid van die prentjie te skilder soos dit werklik was en vir die menslike natuur is.

Nou, om die Goddelike einde te bereik, bedek die Heilige Gees nie die foute, die swakhede - selfs die sondes, die aaklige sondes - van Christene nie. Die genade van God word versterk deur die agtergrond waarteen dit staan. Ons sien, dit is die goeie tyding van die seënswens. Die goeie tyding hier word reg aan die begin van die brief gevind. God weet alles van hierdie mense. **Hy vind nie net uit nie - Hy weet die ergste.**

Liewe vriend, die Here weet die slegste van jou en van my, en Hy weet dit alles, en dit is 'n arm soort van alles! Nou, Hy het alles geweet van hierdie Korintiërs, en tog, onder Sy hand, het Apostel Paulus die pen geneem en sy brief begin met - **wat?**

1 KORINTHIËRS 1:1-3.

"Paulus, 'n geroepe apostel van Jesus Christus deur die wil van God, en die broeder Sósthenes, aan die gemeente van God wat in Korinthe is, aan die geheiligdes in Christus Jesus, die geroepe heiliges, saam met almal wat die Naam van onse Here Jesus Christus in elke plek aanroep, hulle sowel as onse Here: Genade vir julle en vrede van God onse Vader en die Here Jesus Christus!"

Is dit skyn-geloof? Is dit om oogklappe op te sit en mooi dinge oor mense te sê? Nee glad nie! God het dit alles geweet, en tog gesê, **"geheilig in Christus Jesus... heiliges"**. Nou kan ons sê dat ons dit nou gladnie verstaan nie. Ons sou hierdie klomp van Korinte nooit in der ewigheid **"heiliges"** genoem het nie. Tog doen God dit. Dis 'n uiterste voorbeeld van Sy genade deur Sy Seun Jesus Christus. Nou, ons noem sulke mense nie heiliges nie. Ons behou daardie woord vir mense van 'n heel ander soort. Ons sê: **"Ag, hy is 'n heilige"** - om hom te onderskei, nie van mense wat ongered is nie, maar onder goeie mense. Nou, God het reg na hierdie mense gekom, met die kennis van hierdie hele swart, donker storie, en gesê: **"heiliges"**; en daardie ander woorde, **"geheilig in Christus Jesus"** is net 'n ander vorm van dieselfde woord **"heiliges"**. Dit beteken **"afgesonder"** in Christus Jesus. Jy sien, die heel eerste ding is die posisie waarin die genade van die Here Jesus ons plaas.

Dit is posisionele genade. As ons in Christus Jesus is, kan al hierdie klaaglike dinge oor ons waar wees, maar God sien ons in Christus Jesus en nie in onself nie. Dit is die goeie tyding, dit is die evangelie. **Die wonder van die genade van die Here Jesus!** Ons word deur God beskou as afgesonderd, geheilig in Christus Jesus. Dit is waar God Sy werk met ons begin en ons in 'n posisie in Sy Seun plaas waar Hy alles wat die Here Jesus is, aan ons toeskryf.

Nou, jy kan dit opbreek in hierdie brief.

1 KORINTHIËRS 1:30.

"Maar deur Hom is julle in Christus Jesus, wat vir ons geword het wysheid uit God en geregtigheid en heiligmaking en verlossing."

*Hy is vir ons gemaak geregtigheid, heiligmaking, verlossing. Ek is bevrees dat sommige Christene bang is om te veel van hulle posisionele genade te maak. Hulle dink dat dit iets van hulle Christelike lewe sal wegneem as hulle te veel daarvan maak, want hulle plaas so 'n geweldige hoeveelheid klem op die noodsaaklikheid van hulle heiligmaking, eintlik, wat hulle toestand betref, en hulle is so introspektief besig met hierdie saak van wat hulle in hulleself is en probeer om dit te hanteer, dat hulle al die vreugde van hulle posisie in Christus deur genade verloor. Ons moet die balans in hierdie saak behou. Die begin van alles is dat die genade van die Here Jesus na ons toe kom - **al is ons dalk soos die Korintiërs** - en ons plaas en na ons kyk as in 'n plek van heiligheid, **"geheilig in Christus Jesus"**. Jy kan dit nie beskryf nie. Genade gaan al ons vermoë om te beskryf te bowe, maar daar is die wonder van die genade van die Here Jesus.*

Die feit van die saak is dat ons eintlik eers ontdek watter aaklige skepsels ons is nadat ons in Christus Jesus is, en nadat ons lank in Hom is. Ek dink hoe langer ons in Christus is, hoe aakliker word ons in ons eie oë. Daarom, as ons in Christus Jesus is, beteken dit nie wat ons in onself is nie. Ons posisie berus nie daarop of ons werklik, letterlik, volmaak is nie. Die goeie boodskap het eerstens te doen met ons posisie in Christus.

Dit stop egter nie daar nie. Die genade van ons Here Jesus kan die staat anders maak - kan ons stand laat lei tot 'n nuwe staat. Dit is die genade van die Here Jesus. Dit kan maak dat ons eie werklike toestand nou ooreenstem met ons posisioenele stand. Genade ontvang nie net in die posisie van aanvaarding sonder verdienste nie. Genade is 'n werkende krag om ons te laat ooreenstem met die posisie waarin ons gebring is. Genade het baie aspekte. Genade is aanvaarding, maar ook genade is krag om te werk.

2 KORINTHIËRS 12:9.

"En Hy het vir my gesê: My genade is vir jou genoeg, want my krag word in swakheid volbring. Baie liever sal ek dus in my swakhede roem, sodat die krag van Christus in my kan woon."

Dit is die magtige woord van krag in nood. Die genade van ons Here Jesus is inderdaad goeie nuus - goeie nuus vir alle Christene.

2. Die Liefde van God.

Na "die genade van die Here Jesus" kom "die liefde van God". Nou is die tweede brief aan die Korintiërs net so vol van die liefde van God as die eerste vol van die genade van die Here Jesus. Dit is 'n wonderlike brief van die liefde van God, en van Sy magtige triomf, Sy magtige krag. Die liefde van God is God se hedendaagse metode om Sy krag te wys. As dit, dit nie sal doen nie, sal niks dit doen nie. Wat God in hierdie bedeling doen, doen Hy deur liefde. Laat dit afgehandel word. Nie deur oordeel nie, nie deur veroordeling nie. Die Here Jesus het gesê Hy het nie gekom om te veroordeel nie, Hy het gekom om te red.

JOHANNES 12:47.

"En as iemand na my woorde luister en nie glo nie, Ek oordeel hom nie; want Ek het nie gekom om die wêreld te oordeel nie, maar om die wêreld te red."

JOHANNES 3:17.

"Want God het sy Seun in die wêreld gestuur nie om die wêreld te veroordeel nie, maar dat die wêreld deur Hom gered kan word."

Ja, dit is die liefde van God wat die metode van Sy krag in hierdie bedeling is. Die metode sal verander, maar dit is nou die dag van die liefde van God. Paulus het reeds, teen die einde van die eerste brief, daardie klassieke definisie en ontleding van die liefde van God gegee - **1 Korintiërs 13**. Daar is niks om daarmee te vergelyk in die hele Bybel as 'n ontleding van - nie jou liefde nie, nie my liefde nie, ons stel nie daarin belang nie - maar die liefde van God.

1 KORINTHIËRS 13:4-7.

"Die liefde is lankmoedig en vriendelik; die liefde is nie jaloers nie; die liefde praat nie groot nie, is nie opgeblase nie, handel nie onweloweglik nie, soek nie sy eie belang nie, word nie verbitterd nie, reken die kwaad nie toe nie, is nie bly oor die ongeregtigheid nie, maar is bly saam met die waarheid. Dit bedek alles, glo alles, hoop alles, verdra alles."

Daar is die liefde van God uiteengesit. Ons sal vind dat ons nie daarteen kan opstaan nie. Geen mens kan ten volle daarteen staan nie. **"Liefde faal nooit nie"** - gee nooit moed op nie.

Hier is die kwaliteit van Goddelike liefde.

Sien dit nou in die tweede brief aan die Korintiërs, en sien die magtige triomf, die krag, van die liefde van God. Sien dit eerstens as triomfantelik in die dienaar van die Here.

Paulus het op verskillende plekke in sy geskifte baie wonderlike, baie mooi, baie heerlike openbarings van die genade van God in sy eie lewe gegee, maar, in ag genome die omgewing, dink ek nie daar is enigiets iewers in die Nuwe Testament wat so wonderlik die triomf van die liefde van God in 'n dienaar van God uiteensit nie, soos hierdie tweede brief aan die Korintiërs. As 'n man ooit rede gehad het om op te gee, om sy hande te was, en te wanhoop, om kwaai kwaad te wees, om alles behalwe liefdevol te wees, het Paulus rede gehad vir so 'n reaksie met betrekking tot die Korintiërs. Hy kon goed geregverdig gewees het om die situasie in Korinte af te sluit en te sê: **"Ek is klaar met julle, ek was my hande, julle is ongeneeslik. Hoe meer ek julle liefhet, hoe meer haat julle my. Goed, gaan aan daarmee, Ek verlaat julle nou."** Kyk na hierdie tweede brief: die uitgaande, die oorvloedige liefde vir hierdie mense - **aan hierdie mense** - oor daardie situasie. Wat 'n triomf van liefde, die liefde van God, in 'n dienaar van God! Dit is hoe God sy doel bereik.

Ja, maar dit is nie daar gelaat nie. Jy kan dit sien in die Korintiërs self, terwyl hy met hulle praat oor die resultaat van sy sterk smeking, sy teregwysing, sy vermaning. Die terme wat hy oor hulle gebruik, is hulle hartseer, hulle godvrugtige bekering, ensovoorts.

Dit was die moeite werd, die liefde van God wat in so 'n volk seëvier, en jy weet dat dit is wat die wonderlike, mooi dinge moontlik gemaak het wat Paulus in die tweede brief aan hulle kon skryf. Paulus kon homself nooit daartoe verbind het om van die dinge wat in hierdie tweede brief staan, te skryf nie, maar vir een of ander verandering in daardie mense, in hulle gesindheid, in hulle geaardheid, in hulle gees, maar vir die feit dat hy hierdie basis van triomfantlike liefde gekry het. Want hierdie tweede brief het te doen met bediening, met getuienis, en Paulus sou die laaste man in die wêreld wees wat ooit voorstel dat enigiemand 'n bediening en 'n getuienis kan hê wat niks weet van die oorwinnende liefde van God in hul eie natuur nie. Paulus was nie daardie soort man nie. Dit is helaas moontlik om te preek en 'n Christelike werker te wees, en niks van die Here Jesus se genade in jou eie lewe te weet nie - **om net 'n teenstrydigheid te wees.** Daar is heeltemal te veel daarvan. Paulus sou nooit so iets aanvaar het nie. As hy oor die bediening en oor getuienis in die wêreld gaan praat, sal hy 'n grondslag eis, dat die genade sy werk ten minste in mate gedoen het, sodat die liefde van God nou op hierdie wyse geopenbaar word. Daar is nou nederigheid: Iets het gebreek, iets het meegegee. Daar is nou iets van die genade van die Here Jesus, in selfontlediging, in die ontkenning van die selflewe. Dit is die triomf van Goddelike liefde in so 'n volk.

Dit is die evangelie, die goeie tyding! Dit is goeie tyding, is dit nie? Die evangelie is nie net iets om die sondaar na die Verlosser te bring nie. Dit is dit - maar die evangelie, die goeie boodskap, is ook dit, dat mense, Christene soos die in Korintiërs, so deur die liefde van God verander kan word. *Goeie tyding!* Die heerlikheid van die triomf kom hierna na, in woorde waarvoor ons so lief is:

2 KORINTHIËRS 2:14.

"Maar God sy dank wat ons altyd laat triomfeer in Christus en wat die reuk van sy kennis deur ons oral versprei."

Dit is die triomftog van genade en liefde.

Dit is 'n ander Paulus, is dit nie? - 'n Paulus anders as die eerste brief. Hy het nou die wind in sy seile, hy hardloop voor die wind, hy is in triomf. Hy praat daarvan dat alles 'n triomftog in Christus is, 'n voortdurende viering van oorwinning. *Wat het Paulus laat verander?* Wel, die verandering in hulle! Ja, dit was altyd so met Paulus, sy lewe was verbind met die toestand van die Christene.

1 THESSALONISENSE 3:8.

"Want nou leef ons, as julle vasstaan in die Here."

"En die liefde van God".

2 KORINTHIËRS 4:6-7.

"Want God wat gesê het dat daar uit duisternis lig moet skyn—dit is Hy wat in ons harte geskyn het om die verligting te bring van die kennis van die heerlijkheid van God in die aangesig van Jesus Christus. Maar ons het hierdie skat in erdekruike, sodat die voortreflikheid van die krag van God mag wees en nie uit ons nie."

Ons is arm skepsels, Korintiërs: Ek is, julle is; maar God het in ons harte geskyn. Iets is in ons harte gedoen. Die liefde van God het ingekom. Brose vate soos ons in onself is, daardie liefde skyn uit - **die heerlijkheid van die liefde van God.**

3. Die gemeenskap van die Heilige Gees.

"**Die gemeenskap van die Heilige Gees**". Het 'n volk ooit die betekenis van gemeenskap meer nodig gehad as die Korintiërs? Raak Paulus aan 'n plek wat 'n baie, baie sensitiewe plek was? **Gemeenskap?** Hy het geskryf:

1 KORINTHIËRS 1:12.

"Ek bedoel dit, dat elkeen van julle sê: Ek is van Paulus, en ek van Apollos, en ek van Céfas, en ek van Christus."

Is daar enige gemeenskap daarin, enige gemeenskap daarin? Nee. Wanneer jy in die vlees bly, is daar geen gemeenskap nie, daar is geen nagmaal nie, julle is almal in stukkies en almal vlieg mekaar in. So was dit. Waarna soek God? Gemeenskap, nagmaal, onder gelowiges, en dit moet die gemeenskap, die gemeenskap, van die Heilige Gees wees, dit wil sê gemeenskap wat deur die Heilige Gees gekonstitueer en tot stand gebring en verryk word. Dit is die resultaat van **"die genade van die Here Jesus en die liefde van God"** - eenheid. Laat ons duidelik erken dat dit die diepste werk van die Heilige Gees is. Baie is al vroeër, in Paulus se eerste brief, oor die Heilige Gees gesê. Hulle het baie van geestelike gawes gemaak. Geestelike gawes het hulle aangetrek. Hulle was verlief op krag om dinge te doen, tekens, wonders, en kragtige dade.

Dit was baie na hul hart; hierdie gawes van die Gees, en nog baie meer wat net uiterlik was, het 'n groot mate van bevrediging vir hulle siele gebring. Maar wanneer jy by die hoogste einde en diepste werk van die Heilige Gees kom, vind jy dit in die eenheid van gelowiges. Dit verg die diepste werk van die Heilige Gees om dit te bewerkstellig, siende dat ons steeds 'n natuur het wat 'n ou natuur is. Ons kan steeds Christene wees, en tog Korintiese Christene. Daar skuil steeds - en nie altyd in verborge hoeke nie - die **'ek'**, die selflewe in een of ander vorm.

Siende dit daar is, verg dit 'n magtige werk van die Heilige Gees om selfs twee gelowiges onlosmaaklik te verenig. Maar om 'n hele kerk so te verenig is iets wonderliks. Niks minder of anders as dit is die gemeenskap, van die Heilige Gees nie. Iets daarvan blyk te wees in Korinte. O, wonder van wonders, die verskil tussen hierdie twee briewe! Dit is 'n innerlike triomf oor die natuur, en dit toon werklike vordering. Dit is die gemeenskap van die Heilige Gees. Toe Paulus sy eerste brief begin, het hy gesê:

1 KORINTHIËRS 3:1-4.

"En ek, broeders, kon met julle nie spreek soos met geestelike mense nie, maar soos met vleeslike, soos met klein kinders in Christus. Ek het julle met melk gevoed, nie met vaste spys nie, want julle was nog nie daartoe in staat nie, en julle is nou nog nie daartoe in staat nie, omdat julle nog vleeslik is; want aangesien daar onder julle jaloersheid en twis en tweedrag is, is julle nie vleeslik nie en wandel julle nie na die mens nie? Want as die een sê: Ek is van Paulus; en die ander: Ek van Apollos—is julle nie vleeslik nie?"

Babas krap altyd en baklei. Dit was die Korintiërs. Maar hulle het verby die baba-stadium gekom, deur "**die genade van die Here Jesus en die liefde van God**". Dinge het verander, hulle het grootgeword.

Dit verg die Heilige Gees om ons op hierdie manier geestelik te laat grootword. Die maatstaf van ons spiritualiteit kan baie vinnig en duidelik aangedui word deur die maatstaf van ons wedersydse liefde, ons gemeenskap. Ons is immers geestelik klein mensies as ons altyd verskillend is. Dit verg groot mense om saam met sekere ander groot mense te woon sonder om te argumenteer oor alles. Dit verg "die genade van die Here Jesus en die liefde van God", om te lei tot "die gemeenskap van die Heilige Gees". Hierdie gemeenskap van die Heilige Gees is dus in wese korporatief. Miskien het jy gedink dat hierdie laaste klousule, "die gemeenskap van die Heilige Gees", jou gemeenskap met die Heilige Gees en dié van die Heilige Gees met jou beteken het. Dit beteken glad nie dit nie. Paulus slaan miskien net saggies terug na die ou toestand, en raak daardie ou toestand aan. "Wat julle Korintiërs meer ontbreek het as wat julle enigiets anders ontbreek het, was gemeenskap". Daar was geen gemeenskap nie. Nou het ons op die pad van die genade van die Here Jesus gekom en die liefde van God "en die gemeenskap van die Heilige Gees" word onder ons gevind. Dit is wat dit beteken. Dit is korporatief, en dit is 'n magtige werk van die Heilige Gees. Dit moet in meer as een van ons wees.

Nou dink jy natuurlik dit moet in die ander persoon wees! Nee, dit moet in meer as een van ons wees, nie net die ander persoon nie. Dit moet in jou en my wees - dit moet in almal betrokke wees. Wel, dit is die evangelie, goeie tyding aan 'n volk in 'n redelik slegte toestand! Watter goeie tyding! Ons kom nooit nêrens deur die betreurenswaardige toestand te erken en net daarvoor te gaan nie - begin om mense rond te slaan, die swaard of die voorhamer te swaai en goed stukkend te slaan, mense onder veroordeling te bring. Ons kom nooit nêrens so nie. As Paulus so met Korinte te werk gegaan het, sou hy alles reg geslaan het, maar dit sou die einde daarvan gewees het. Maar liefde het 'n manier gevind, en hoewel daar gebrokenheid was, was dit nie die einde nie. Iets, "skoonheid vir as", het daaruit gekom - want "die genade van die Here Jesus, die liefde van God en die gemeenskap van die Heilige Gees", was die beginsel waarop Paulus self geleef het en waarvolgens hy gewerk het. Ek en jy moet mense van goeie nuus wees. Ons het goeie nuus vir enige situasie, al is dit so erg soos dié in Korinte. Glo dit! **Goeie nuus! Goeie nuus!** Dit moet ons houding teenoor alles wees, deur die genade van God, nie moedeloos, nie opgee nie. **Nee, goeie nuus!** Die Here maak ons mense van die evangelie, die goeie boodskap.

3. PAULUS SE EVANGELIE IN DIE BRIEF AAN DIE GALASIËRS.

Ons gaan nou oor na die brief aan die Galasiërs, waar ons eintlik die frase het wat basies tot hierdie oorweging is - *"die evangelie wat ek verkondig"*. Die frase word gevind in die tweede hoofstuk en die tweede vers, en in 'n ander vorm in hoofstuk een, vers elf - *"die evangelie wat deur my verkondig is"*. Ons het opgemerk hoeveel keer hierdie woord *"evangelie"* in die briewe van Paulus voorkom. Die woord word deur sy letters besprinkel, wat deur die frekwensie van die voorkoms daarvan aandui dat dit tog is waaroor hy regtig skryf. Dieselfde ding is waar in hierdie kort brief aan die Galasiërs. In die naamwoordvorm - dit wil sê waar die hele liggaam van Christelike waarheid *"die evangelie"* genoem word - kom dit agt keer in hierdie brief voor, en dan in die werkwoordvorm - wat nie korrek in Afrikaans vertaal kan word nie, dit wil sê *"to gospel"* of *"to good news"*, vir ons gerief in Afrikaans vertaal as *"preek"*, *"preach the gospel"*, *"bring goeie tyding"*, ensovoorts, maar net een woord in die oorspronklike - in die werkwoordvorm word dit ses keer in hierdie brief gevind, sodat ons hier veertien voorkoms in 'n baie kort letter het.

Die situasie onder die Galasiëse Christene.

Nou, as ons die situasie wat deur hierdie brief aangebied word, kon rekonstrueer, of dit in werklikheid kon afkom, wat moet ons vind? As ons veronderstel dat die situasie wat hier voorgestel word vandag op een of ander plek bestaan het, en ons daardie plek besoek het waar hierdie ding aan die gang was, wat sou ons teëkom? Wel, ons behoort 'n geweldige kontroversie aan die gang te vind, met drie partye betrokke. Aan die een kant behoort ons 'n groep mense te vind wat uiters en bitter anti-Paulus is. Aan die ander kant behoort ons Paulus tot in die dieptes van sy wese opgewek en geroer te vind, aangesien ons hom nooit op enige ander plek in sy geskrifte of in sy reise vind nie. En tussen hierdie twee partye sou daar die Christene wees wat die onmiddellike aanleiding is van hierdie geweldige stryd wat aan die gang is. Baie groter kwessies as die plaaslike is hier tersprake, want dit gaan oor die verreikende en blywende aard van die evangelie. Nou, Paulus, in die stryd, verbind hom tot 'n herstelling van **"die evangelie wat hy verkondig het"**, teenoor diegene wat probeer het om sy bediening te ondermyn, te neutraliseer en heeltemal te vernietig. Waaroor het dit alles gegaan? Wel, eerstens, neem die anti-Paulus-party. Wat is hulle moeilikheid?

Wat is dit wat hulle probeer vestig? Kortom, in 'n woord, hulle doel is om die ou, Joodse, godsdienstige tradisie te vestig. Hulle staan heftig vir die permanensie van daardie stelsel. Hulle redeneer dat dit direk van God af kom, en wat direk van God af kom, kan nie verander of tersyde gestel word nie. Hierdie ding het die steun van die oudheid. Dit is die ding wat al vir baie eeue verkry en bestaan het, en daarom dra dit die waarde van iets wat nie, soos Paulus se leer, iets heeltemal nuuts is nie. Dit is gevestig in die eeue van die verlede. Hulle sou verder gaan en sê dat Jesus nie die wet van Moses opgehef het nie: Hy het niks gesê dat die wet van Moses tersyde gestel is nie. Wel, daar is al hierdie argument, en nog baie meer. Hulle standpunt is dat Judaïsme, die Wet van Moses, bindend is op Christene.

"Wees Christene, as jy wil, maar jy moet die Wet van Moses by jou Christelike geloof voeg, en jy moet onder die regering kom van al die Jy Moet en Jy Moet Nies van daardie tradisie en daardie stelsel; jy moet ooreenstem met die leerstellings en gebruike van die Joodse stelsel, van die tradisie van Moses." Dit is kortliks hul standpunt.

*Aan die ander kant is daar Paulus. Hy is geen vreemdeling vir Moses nie, geen vreemdeling vir die Joodse stelsel nie. Gebore, getoë, grootgemaak, opgelei en baie deeglik geleer in dit alles, nogtans hier word hy direk en positief gekant teen hul posisie gevind. Hy argumenteer dat die Wet inderdaad deur God gegee is, maar dit is slegs deur God gegee om die mens se swakheid en sonde uit te wys. Die werklike waarde en effek van die Wet is om te wys hoe die mens is - dat hy dit net nie kan onderhou nie. Hoe hopeloos is die mens tog in die teenwoordigheid van God se eise! Hoe hulpeloos is hy voor hierdie hele stelsel van gebooe - **Jy sal en jy mag nie!** En al het Christus nie die Wet opgehef, dit tersyde gestel en gesê: **"Dit is alles volbring"** nie, was Christus in Homself die enigste Een, die enigste Een onder alle mense wat ooit op hierdie aarde gewandel het, wat dit kon onderhou, en Hy het dit onderhou. Hy het God in elke detail van die Goddelike Wet tevrede gestel, en nadat Hy God tevrede gestel het en die Wet vervul het, het Hy 'n ander basis van verhouding met God ingestel en daargestel, en dus word die Wet op daardie manier tersyde gestel. Nog 'n fondament van lewe saam met God word deur Jesus Christus ingebring.*

Dit is Paulus se argument in kort. Natuurlik is daar baie besonderhede daarin, maar Paulus kom tot die teenoorgestelde gevolgtrekking as wat hierdie Judaiseerders bereik het. Die Mosaïese wet is nie meer bindend vir Christene op die manier waarop dit op die Jode bindend was nie. Die argument van Paulus is dat ons in Christus bevry is van die Wet. Die groot woord in hierdie brief is vryheid in verhouding tot die Wet. Uit die sterk terme wat in hierdie brief gebruik word, kan ons aflei hoe intens die gevoelens van die betrokkenes is. Natuurlik is hierdie Judaiseerders baie, baie sterk. Hulle het Paulus agtervolg waar hy ook al gegaan het. Hulle het met elke middel, deur persoonlike aanval en deur argument en oortuiging, probeer om sy werk ongedaan te maak en om sy bekeerlinge van hom weg te lei en hulle na Moses terug te bring. Paulus word hier gevind, soos ek gesê het, in 'n toestand van volmaakte heftigheid. Hierdie Paulus, so bekwaam tot verdraagsaamheid en lankmoedigheid en geduld, soos ons gesien het in ons laaste hoofstuk in die geval van die Korintiërs, waar elke soort uitlokking tot woede deur hom teëgekom is - die wonderlike, wonderlike geduld en verdraagsaamheid van Paulus met daardie mense - tog lyk dit of die man hier van alle sulke verdraagsaamheid gestroop is, hier slinger hy letterlik angs oor hierdie manne.

Twee keer oor, met 'n dubbele beklemtoning, sê hy: "Laat hom vervloeking wees... so sê ek nou weer, Laat hom vervloeking wees" - vervloek.

Nou, wanneer Paulus so raak, moet daar iets betrokke wees. Vir 'n man soos Paulus om so opgewerk te word, moet jy tot die gevolgtrekking kom dat daar iets ernstigs op hande is. En daar is inderdaad, en hierdie einste woede van die Apostel dui aan hoe ernstig die verskil tussen hierdie twee posisies was.

Die antwoord op die situasie.

Nou, in die brief mag ons voel dat daar baie geheimsinnige materiaal is. Byvoorbeeld, in die gebruik van Ou Testamentiese tipes, gebruik Paulus die voorbeeld van Hagar en Ismael as 'n allegorie. Ons ken die besonderhede, ons gaan glad nie daarop in nie. Dit lyk of daar baie geheimsinnige materiaal is wat Paulus vir sy argument gebruik. Maar wanneer ons dit alles deurgelees het en dit oorweeg en die impak daarvan gevoel het, waarop kom dit alles neer? Wanneer ons dit bestudeer het en beïndruk is met die erns daarvan, wat is dit waarmee ons oorbly? Is dit net 'n gevolgtrekking oor wettisisme - dat die Wet ons nie meer in slawerny hou nie, en ons daarvan bevry is? Is dit dat 'n bedeling van vryheid in daardie opsig ingestel is, en dat die beginsels daarvan nie meer bindend op ons is nie?

Is dit net die posisie? Is dit dat Christenskap iets is sonder verpligtinge wat die waarheid en die praktyk betref? Is dit dat genade al ons verbreking van wette en skending van beginsels sal oorheers? - 'n valse interpretasie van genade inderdaad! - maar is dit dit? **Wat is dit?** Jy sien, dit is moontlik om die waarde van 'n brief soos hierdie baie werklik te begryp, maar dat dit tog net 'n teologiese saak bly, 'n blote saak van leer. Ja, die brief aan die Galasiërs leer dat ons nie meer onder die Wet van Moses is nie, en dat ons vry is as kinders van God. Baie mooi, baie mooi! Maar waarheen gaan dit jou lei? Waarop kom dit neer? Al wat negatief is. Ek wonder - en dit is nou die hele punt - ek wonder hoeveel van ons werklik leef in die genot van die geheim en hart van die evangelie, soos dit in hierdie brief aangebied word. Paulus sê hier baie oor die evangelie of die goeie boodskap. Wat is werklik die evangelie, of die goeie boodskap, soos dit hier in hierdie brief en in hierdie spesifieke verband gevind word? Dit is immers nie net dat Christene "bevry" wil word nie - bevry van alle beperkings, van alle slawerny en alle verpligtinge, net om te maak soos hulle wil, hul eie neigings te volg. Dit is glad nie dit nie. Ek en jy wil iets meer positiefs as dit weet. Ons kan nie met blote negatiewe tevrede wees nie.

Christus Binne Ons.

Waarop kom die evangelie hier neer? Paulus sê: "Dit is die evangelie". Dit word saamgevat in een fragment van hierdie brief, 'n baie bekende Skrifgedeelte, waaroor ons almal verheug is -

GALASIËRS 2:20.

"Ek is met Christus gekruisig, en ék leef nie meer nie, maar Christus leef in my. En wat ek nou in die vlees lewe, leef ek deur die geloof in die Seun van God wat my liefgehad het en Homself vir my oorgegee het."

Dit is die kern van die hele saak, dit is die antwoord op die hele argument, dit besleg al die vrae, dit handel oor al die moeilikhede - *die evangelie, die goeie nuus, van die inwonende Christus*. En as jy daaraan dink, is dit die belangrikste en mees fundamentele faktor in die Christendom. Geen wonder dat Paulus gesien het dat, as dit opgeoffer word, die Christendom vir niks bly staan het nie. Die Judaïseerders sou alles wegdra. Christenskap sou geen betekenis gehad nie. Hy het dus net op een punt vir die Christendom geveg - maar een wat die geheel insluit. Die geheel is toegedraai en daarmee saamgebind: *"Christus leef in my"*. As dit waar is, hoef jy glad nie oor enigiets te stry nie, al die argument is afgehandel.

"Christus leef in my". Christus! Wat is Christus? Wie is Christus? Wat beteken Christus? Wat beliggaam Hy? Wel, alles wat God bevredig, word in Christus gevind! In Sy Seun Jesus Christus het God Sy volle, finale, volledige antwoord. Christus kan elke eis van God vervul, en het dit ook gedoen. Christus kan die volle en volkome guns van God bring waar Hy ook al is. O, ons kan lank daarby bly - **wat Christus is, hoe groot Christus is, hoe wonderlik is Christus!** En **"Christus leef in my"**! Christus, daardie Christus van die ewige heerlikheid, daardie Christus van die selfontlediging, vernedering, daardie Christus van die triomfantlike lewe, daardie Christus van die magtige Kruis, van die opstanding, van die terugkeer na heerlikheid en van die troonsbestyging nou, is in jou en in my! **Wat meer wil ons hê - wat meer kan ons hê - watter groter ding as dit?**

Die Krag van Christus Binne My.

Nou is Christus 'n werklike, lewende Persoon, nie 'n abstrakte idee, 'n historiese figuur nie, maar 'n werklike, lewende Persoon. **"Christus leef in my"**. Ek dra nie 'n kruisbeeld van 'n dooie Christus aan die buitekant nie. Ek het 'n lewende Christus binne, die goeie nuus van 'n lewende Christus binne.

Jy kan dit lees, of hoor hoe dit gesê word, en jy kan jou kop knik en sê: **"Ja, Amen"**: jy stem daarmee saam! Maar ek ken mense wat dit al jare hoor, en stem net so hartlik daarmee saam soos jy - en dan eendag wakker word daarmee. **"Weet jy, na alles wat ek daarvan gehoor het, het ek nou eers agtergekom dat dit waar is dat Christus werklik in my woon!"** Dit is iets meer as die leerstelling van Christus binne - dit is die ervaring. Paulus fokus sy hele geskiedenis as 'n Christen en as 'n dienaar van God op daardie een ding.

2 KORINTHIËRS 4:6.

"Want God wat gesê het dat daar uit duisternis lig moet skyn—dit is Hy wat in ons harte geskyn het om die verligting te bring van die kennis van die heerlikheid van God in die aangesig van Jesus Christus."

GALASIËRS 1:15-16.

"Maar toe dit God behaag het, wat my afgesonder het van die skoot van my moeder af en deur sy genade geroep het, om sy Seun in my te openbaar, sodat ek Hom onder die heidene sou verkondig, het ek dadelik nie vlees en bloed geraadpleeg nie,"

GALASIËRS 1:11-12.

"Maar ek maak julle bekend, broeders, dat die evangelie wat deur my verkondig is, nie na die mens is nie. Want ek het dit ook nie van 'n mens ontvang of geleer nie, maar deur 'n openbaring van Jesus Christus."

Hoe het dit gebeur? Nie net objektief en uiterlik nie, maar innerlik. "God het van binne geskyn". "Christus leef in my". Die verstommendste ding wat nog ooit met 'n man in die loop van die menslike geskiedenis gebeur het, was dit wat met Saulus van Tarsus gebeur het op daardie middag toe hy beseef het dat Jesus van Nasaret, met wie hy gedink het klaar was, dood en begrawe, eintlik lewendig is. Onthou hoe baie lewendig Hy was. En Paulus sê: "Daardie Een leef - en nie net in die heerlikheid nie - Hy leef in my!" 'n Lewende Persoon, 'n lewende werklike krag binne, ja, 'n ware krag binne, is Christus.

Die Intelligensie van Christus Binne My.

Verder is Hy 'n ware Intelligensie, wat die volle kennis besit van alles wat God wil hê, en, met dit, wat in my woon, is die bewaarplek en voertuig van God se volle wil vir my lewe. Volle intelligensie deur Christus binne in my!

Al die kennis wat Christus besit, is binne, en as dit waar is, as Christus binne is - die Apostel praat natuurlik hier nie net oor Christus binne nie, maar baie oor die Heilige Gees, waartoe ons nou sal kom - as die inwonende Christus sy gang het, dan word dit wat Hy is aktueel in die lewe van die kind van God, die feit dat Hy 'n lewende Persoon is, die feit dat Hy 'n magtige mag is, die feit dat Hy 'n volle, Goddelike Intelligensie is.

Christus binne my is die kennis van die wil van God.

Ons wil graag alle begrip in ons verstand hê, alle kennis en intelligensie in ons rede. Ons het dit nie, maar ons het 'n ander soort intelligensie. Die ware kind van God het 'n ander soort intelligensie, heeltemal anders as dié wat van die rede is. Ons weet nie hoe om dit te verduidelik en te interpreteer nie, maar op een of ander manier weet ons. Ons kan net sê: "Ons weet". Ons weet wat die Here nie wil hê wat ons aanbetref nie. Ons vind dit onmoontlik om gemaklik te wees langs enige lyn wat die Here nie wil hê nie, en ons kom so dikwels in daardie posisie. Ons stel dit op verskillende maniere, maar ons moet sê: "Ek weet die Here wil nie hê ek moet dit doen, of op daardie pad gaan nie. Dit is so diep in my soos enigiets. Om dit te doen, sou wees om iets te skend wat met my lewe saam met God verband hou."

Dit is aan die negatiewe kant. En op die positiewe, as die Here iets regtig wil hê, weet ons dit, ten spyte van alles weet ons dit. As ons net daarvoor sal wag, sal dit so seker wees. Die probleem is dat ons nie op die Here kan wag nie. Ons raak so in die war oor hierdie probleme van leiding. Maar wanneer die Here se tyd aanbreek, is daar glad nie sprake daarvan nie. **Ons weet. Hoe weet ons?** Dit is geestelike kennis, dit is geestelike intelligensie. Dit is Christus wat binne woon, in besit van die hele verstand van God. Nou, hier is hierdie arm Galasiese Christene, verdeeld tussen die Judaïseerders en Paulus. Hulle weet nie wat om hiervan te maak nie. Hierdie, aan die een kant, is so sterk oor hul lyn van dinge, en aan die ander kant, hier is Paulus wat sê dat hulle almal verkeerd is! Wat staan hulle te doen?

Die antwoord kom: "As Christus in jou is, sal jy weet - jy sal weet wat jy behoort te doen". En dit is die enigste werklike manier om te weet wat jy behoort te doen - wat is reg en wat is verkeerd. Christus in jou. **Maar jy sal weet.**

Christus binne my die krag van volharding.

Nou sê jy: "Ek het dit nie besef nie, ek voel dit nie, ek sien dit nie; Ek het nie al daardie intelligensie nie, ek voel nie al daardie krag nie".

Jy sien, soos Paulus altyd probeer uitwys, is daar so 'n groot verskil tussen die menslike soort kennis en geestelike kennis. Ons het kennis van hierdie soort, nie deur inligting nie, maar deur ervaring. Sommige van ons is al jare lank op die Christelike pad. As dit aan ons oorgelaat is, sou ons nog met die Here aangaan? As ons moes voortgaan, deurveg, dit uitveg, op ons eie hulpbronne, sou ons dan nog hier gewees het? Ek dink ek kan vir jou sê soos ek vir myself sê, **Beslis nie!** Ons sou nie vandag hier gewees het nie. Ons sou nie in die Here bly en met die Here aangaan nie. As Satan sy sin kon kry, sou ons nie hier gewees het nie, want beide in onself en in Satan het ons elke denkbare ding gevind wat teen Christus is, om dit vir ons onmoontlik te maak om met die Here voort te gaan. Alles in ons eie is geestelik teen ons. Alles in Satan is teen ons, en alles wat hy kan gebruik, word in die stryd gewerp vir ons ondergang. Maar ons is hier, en dit is die bewys dat Christus in ons 'n lewende krag is, en dit word gevind - alhoewel nog nie in volheid nie - in ervaring, in werklikheid, en nie net in ons aanvoel daarvan nie. Ons wil graag die sensasies van hierdie groot krag hê, om dit te voel, maar nee, daar is dikwels die verberging van Sy krag, en dit kom net uit in feite - dikwels in redelik langtermyn feite.

Die Geaardheid van Christus Binne My.

Mag, intelligensie, kennis, en dan geaardheid. Dit is een van die realiteite van die Christelike lewe. Wanneer Christus binne is, het ons 'n heeltemal ander gesindheid. Ons is geneig tot nuwe dinge, geneig op nuwe maniere. **Ja, ons geaardheid het verander.** Die dinge wat ons eens as ons lewe gesien het, trek ons nie meer aan nie. Ons is nie meer geneig tot hulle nie. Dit is die wêreld se probleem met die Christen: **"Waarom doen jy nie dit, dat en die ander nie?"** En die enigste antwoord wat ons kan gee, maar wat hulle nooit bevredig nie, is: **"Ek het alle smaak vir daardie soort ding verloor. Ek is nie meer so nie. Ek het heeltemal 'n geaardheid in 'n ander rigting."** Dit is so: **'n ander gesindheid - Christus binne-in. Dit is Christenskap!**

Jy sien, Moses sê: "Jy moet dit doen, en jy moet die doen, en jy moet dit nie doen nie, en jy moet die nie doen nie"; en my gesindheid is heeltemal teenoorgestelde as die van Moses. **Moses sê: "Jy moet dit doen"** - ek wil dit nie doen nie. Dit kan heeltemal reg wees, dit mag van God af gekom het, maar ek vind dit net nie in my aard, in my ingesteldheid, om dit te doen nie.

Moses het gesê: "Ek mag dit nie doen nie", en my gesindheid sê: "Ek wil dit doen - dit is net die ding wat ek wel wil doen!" Op een of ander manier, in myself is ek in alle opsigte net soos God.

Wat is die oplossing vir die Wet? Christus in jou. As Christus in jou is, dan sal jy geneig wees om te doen wat God wil hê jy moet doen, en jy sal die Wet vervul. As Christus in jou is, sal jy geen geneigdheid hê om te doen wat God nie wil hê jy moet doen nie, en jy sal weer die Wet vervul. Maar, jy sien, jy vervul dit heeltemal op 'n ander basis. Jy vervul dit, nie omdat Moses dit gesê het nie, maar omdat Christus in jou is. Nie omdat jy moet nie, maar omdat Christus jou 'n ander gesindheid gee. **Dit is die evangelie, die goeie nuus, van die inwonende Christus.**

Die Werk van die Heilige Gees Binne My.

Nou, wanneer jy na die lering oor die Heilige Gees in hierdie brief draai, vind jy dat dit op dieselfde ding neerkom. Christus in jou is die Heilige Gees se standaard en Hy werk in jou op grond van die inwonende Christus om jou in lyn te bring met Christus, om jou op te bou volgens die Christus wat in jou is. Die Heilige Gees is die energie van Christus in die binneste, die energie om ons soos Christus te maak, om ons in staat te stel om soos Christus te wees.

Daarom vervullers te wees van alles wat reg is in die oë van God, en vermyders van alles wat nie is nie. Daar is 'n energie deur die Heilige Gees om dit te doen. Die apostel praat oor die vrug van die Gees.

GALASIËRS 5:22-23.

"Maar die vrug van die Gees is liefde, blydschap, vrede, lankmoedigheid, vriendelikheid, goedheid, getrouheid, sagmoedigheid, selfbeheersing. Teen sulke dinge is die wet nie."

Die Gees, sien jy, is binne, en Hy is die Gees van Christus van binne om te veroorsaak dat die vrugte van Christus in ons gedra sal word, of, sal ons sê, die vrug van Christus wat homself op al hierdie baie maniere vertoon.

Die vrug van Christus is **"liefde, vreugde, vrede, lankmoedigheid, vriendelikheid, goedheid, getrouheid, sagmoedigheid, selfbeheersing"**, die vrug van die magtige energie van die Gees van Christus in ons binneste.

En wat van die wet? Ja, die Gees werk volgens wet. Voordat hy klaar is, sê die apostel daardie geweldige ding, daardie verskriklike ding:

GALASIËRS 6:7-8.

"Moenie dwaal nie; God laat Hom nie bespot nie; want net wat die mens saai, dit sal hy ook maai. Hy wat in sy vlees saai, sal uit die vlees verderf maai; maar hy wat in die Gees saai, sal uit die Gees die ewige lewe maai."

*Die wet van die Gees, sien jy, is dit. Saai, en jy maai; wat jy saai, maai jy. Saai in die Gees, en jy maai die ewige lewe. As jy na die Gees saai - dit wil sê net in figuurlike taal, As jy aanpas by die Gees se energie, die Gees se wet, die Gees se regering, of aan Christus in jou - sal jy Christus maai, sal jy lewe maai. Daar is 'n wet hier, en **"vry van die Wet"** beteken nie dat ons vrygemaak is van enige noodsaaklikheid om te erken dat God Sy heelal, ons liggame en siele, volgens beginsels gevorm het nie, maar dit beteken wel dit, dat Christus in ons dit vir ons moontlik maak om die beginsels te gehoorsaam, terwyl ons dit andersins heeltyd sou oortree.*

"Die evangelie wat ek verkondig", sê Paulus: "dit kom immers hierop neer - na al jou argumente oor wettisisme en Judaïseerders en die res, kom dit daarop neer: - "Christus leef in my". Dit is goeie nuus, dit is hoop - alles is moontlik!

4. PAULUS SE EVANGELIE IN EFESIËRS.

EFESIËRS 1:13.

"in wie julle ook, nadat julle die woord van die waarheid, die evangelie van julle redding, gehoor het, in wie julle, nadat julle ook geglo het, verseël is met die Heilige Gees van die belofte, wat die onderpand is van ons erfdeel om sy eiendom te verlos tot lof van sy heerlijkheid."

EFESIËRS 3:6-7.

"dat die heidene mede-erfgename is en medelede van die liggaam en mededeelgenote aan sy belofte in Christus deur die evangelie waarvan ek 'n dienaar geword het, volgens die gawe van die genade van God wat aan my gegee is ooreenkomstig die werking van sy krag."

EFESIËRS 6:15.

"en as skoene aan julle voete die bereidheid vir die evangelie van vrede."

EFESIËRS 6:19-20.

"en vir my, sodat 'n woord my gegee mag word as ek my mond oopmaak om met vrymoedigheid die verborgenheid van die evangelie bekend te maak,

waarvoor ek 'n gesant is in kettings, sodat ek daarin vrymoediglik mag spreek soos ek moet spreek."

Wanneer ons "die Evangelie volgens Paulus" in die brief aan die Efesiërs kom oorweeg, vind ons dat ons die woord "evangelie" vier keer in die selfstandige naamwoord het. Baie mense het die idee dat wanneer jy die brief aan die Efesiërs bereik het jy die evangelie agtergelaat, is jy verder as die evangelie, jy moet regtig nou 'n lang pad verby die evangelie gekom het. Ek dink nie ons kan verder as hierdie brief kom wat Goddelike openbaring betref nie, soos ons sal sien, neem dit ons inderdaad 'n baie lang pad in Goddelike dinge, maar dit is steeds die evangelie. Die evangelie is iets baie groots, baie omvattend, inderdaad baie verreikend. Dit laat ons daarop let dat die brief aan die Efesiërs die letter van superlatiewe is. 'n Ekspressiewe byvoeglike naamwoord het die afgelope jare in die mode gekom, waardeur mense die idee probeer oordra dat 'n ding baie groot is, of van die hoogste gehalte is. Hulle sê dit is "super". Nou hier, in hierdie brief, is alles - mag ek die woord gebruik? - "super"! Die hele brief is geskryf in terme van wat superlatief is; en ek moet dit as vanselfsprekend aanvaar dat jy iets kan onthou van wat hier is. Superlatiewe hou verband met byna alles in hierdie brief.

Daar is die superlatief van tyd. Tyd is heeltemal getransendeer: ons word in die ryk van tydloosheid ingeneem. Deur hierdie brief word ons teruggeneem na die ewige verlede, voor die grondlegging van die wêreld, en verder na die ewigheid wat kom, tot in die eeue van die eeue. **Dit is die superlatief van tyd - verbygaande tyd.**

Daar is die superlatief van ruimte. Een frase loop deur hierdie brief - **"in die hemele"**. Wanneer jy in die hemele kom, is jy net verstom oor die grootheid van die uitgestrektheid. In die natuurlike ryk is dit waar, is dit nie, selfs van die baie beperkte **"aardse hemele"**, soos verteenwoordig deur die aarde se atmosfeer. As jy baie per vliegtuig reis, gaan jy deur die lughawens en sien die vliegtuie kom en gaan, kom en gaan, elke paar minute, die hele dag lank en die hele nag lank en dag na dag - en tog wanneer jy opstyg in die lug ontmoet jy selde 'n ander vliegtuig. Dit is nogal 'n gebeurtenis om 'n ander vliegtuig in die lug verby te steek, so groot is die hemele in hul uitspansel. En hierdie brief is geskryf in die ryk van die superlatiewe van die ruimte, in die geestelike hemele, heeltemal bo die beperkings van die aarde.

Daar is die superlatief van mag. Daar is een klousule hier, so bekend aan ons, wat dit raak:

EFESIËRS 1:19.

"en wat die uitnemende grootheid van sy krag is vir ons wat glo, na die werking van die krag van sy sterkte."

Daar is baie oor daardie krag, superlatiewe krag, en die werking daarvan, in hierdie brief.

Hierdie brief in inhoud die letter van die superlatief.

Hoe om dit te benader en te verduidelik is uitsers moeilik. Jy sien, sommige van ons praat, hou toesprake, gee adresse, oor hierdie brief aan die Efesiërs - en dit is net 'n klein briefie sover dit werklike hoofstukke of woorde betref - vir meer as veertig jaar, en ons het nie nog naby die einde daarvan gekom nie. Ek daag u uit om die inhoud van hierdie brief uit te put. Dit maak nie saak hoe lank jy daarmee aanhou nie - jy sal altyd voel: *"Ek het dit nog nie begin verstaan nie"*. Maar wanneer jy daarna kyk en dit oorweeg, vind jy dat jy in die ryk van superlatiewe is wat inhoud betref, en dit begin met;

EFESIËRS 1:3.

"Geseënd is die God en Vader van onse Here Jesus Christus wat ons geseën het met alle geestelike seëninge in die hemele in Christus,"

Weereens, dit is in die ryk van die super-alledaagse.

Die aarde hier word 'n baie klein dingetjie, en alles wat daarin aangaan. Al sy geskiedenis en alles wat hier is word inderdaad baie klein. Die aarde is heeltemal getransendeer.

Dit is superrassig, soos ons binne 'n oomblik sal sien. Dit gaan nie net oor een ras of twee rasse nie. Dit is alles een ras hier.

Dit is bonatuurlik. Kyk weer, en jy vind dat alles hier op 'n vlak is wat heeltemal bo die natuurlike is. Jy kan dit nie natuurlik begryp, of verduidelik nie. Dit is Goddelike openbaring. Dit is deur **"die Gees van wysheid en openbaring"**. Dit is bonatuurlik. Die kennis wat hier is, word bonatuurlik verkry.

En wat sal ek meer sê oor die **"super"**? Die lys kan baie maklik uitgebrei word. Het ek genoeg gesê? Kan ek voortgaan om uit te wys in watter gebied dit is, watter reeks? Jy sien, jy het 'n paar baie goeie verse hier. Ek gee vir jou drie van hulle.

EFESIËRS 3:8.

"Aan my, die geringste van al die heiliges, is hierdie genade gegee om onder die heidene die evangelie van die onnaspeurlike rykdom van Christus te verkondig,"

Hierdie brief is geskryf in terme van die ondeursoekbare, die onnaspeurbare.

EFESIËRS 3:19.

"en die liefde van Christus te ken wat die kennis oortref, sodat julle vervul kan word tot al die volheid van God."

"Die kennis-oortreffende liefde van Christus". Hier het ons die onverstaanbare.

EFESIËRS 3:20.

"En aan Hom wat mag het om te doen ver bo alles wat ons bid of dink, volgens die krag wat in ons werk,"

Hier is dit die transendentale. Dit is groot woorde, maar jy het deurgaans groot woorde nodig vir hierdie brief, en ek poog om 'n indruk op jou te maak.

Die grootste krisis in godsdiensgeskiedenis.

Hierdie brief verteenwoordig in sy inhoud miskien die grootste krisis in die godsdiensgeskiedenis. Dit sê baie. Daar was baie krisisse in die godsdiensgeskiedenis, en baie groot, maar hierdie brief verteenwoordig die grootste van almal.

Voordat die Here Jesus uit die dood opgewek is en na die Hemel gegaan het, en die Heilige Gees op Pinksterdag gekom het, was daar net twee klasse mense op die aarde. Die hele menslike geslag was verdeel in twee klasse mense, die heidene en die Jode. Toe die Heilige Gees gekom het, het 'n derde klas ontstaan wat, vanuit God se oogpunt, nie nie-Jood of Jood is nie: dit is die Kerk van God. Hulle word uit die nasies van heidene geneem en onder die Jode uitgehaal, maar wat God betref, is hulle nie Jood of nie-Jood nie, of soos Paulus dit stel, **"nie Jood of Griek nie"** (Gal. 3:28). **"Griek"** was 'n verteenwoordigende woord wat die heidene beskryf het en deur hulle verstaan was. Wanneer die Here Jesus weer kom, tydens die wegraping, en die Kerk wegneem, sal die twee ander hier bly. Daar sal 'n terugkeer in die aarde wees na wat voorheen was. Die hele wêreld sal weer verdeel word in heidene en Jode. So hierdie wat ontstaan het op die dag van Pinkster, hierdie derde en geestelik heeltemal aparte klas mense wat die Kerk genoem word, verteenwoordig die grootste van alle krisisse in die menslike geskiedenis om hierdie rede, en op hierdie manier - dat daardie Kerk nie iets net is nie van aardse geskiedenis. Die Apostel maak dit heeltemal duidelik, reg aan die begin van hierdie Efesiese brief, dat hierdie Kerk sy bestaan gehad het in die voorkennis van God voor die wêreld was. Hierdie Kerk is 'n bo-tydelike ding, transendeer alle tye en transendeer die aarde.

Hierdie Kerk, maak die Apostel duidelik, sal daar wees in die eeue van die eeue, steeds bo-tydelik, bo-aards, wanneer Jode en heidene voortgaan. Ja, daar sal geredde nasies op die aarde wees, maar hierdie ander gaan voort in 'n verhouding wat heeltemal buite hierdie wêreld en buite die tyd is, en dit is aangaande hierdie spesifieke klas, hierdie volk, hierdie Kerk, dat al hierdie dinge in hierdie brief gesê word. Dit is hierdie Kerk wat die karakter van al hierdie superlatiewe aanneem. Dit is self iets superlatiefs, dit is die hoogste ding in die ekonomie van God, dit is die hoogste ding in al God se soewereine aktiwiteite van ewigheid tot ewigheid. Ons leef in die bedeling van iets absoluut transendent - God neem uit die nasies, beide Jood en nie-Jood, hierdie volk wat die Kerk genoem word, wat "die liggaam van Christus" is.

'n Superlatiewe vaartuig en 'n superlatiewe roeping.

Nou het hierdie superlatiewe vaartuig of instrument of mense 'n superlatiewe of transendente roeping. Die Jode het 'n aardse roeping gehad om 'n aardse doel te dien, 'n roeping van tyd op hierdie aarde. Baie glo baie sterk dat hulle nog so 'n doel moet dien. Daar is ander, en onder hulle uitstaande Bybelleraars, wat glo dat die dag van die Jood verby is soos in die ekonomie van God, en dat alles nou na die Kerk oorgedra is weens die Jood se mislukking.

Ek glo dat God glad nie klaar is met die volk Israel nie, maar deel op hierdie oomblik net met die kerk. Die feit bly staan dat die Jode opgewek is om 'n aardse en tydelike doel in die ekonomie van God te dien. *Maar hierdie Kerk, ewig gered* - ewig uitverkies, soos die Apostel sê, in Christus Jesus voordat die wêreld was - dit het 'n superlatiewe roeping om die doel van God in die Hemel te dien. Dit is iets tydloos, superlatief in roeping, in doel. Dit is 'n geweldige ding wat hier gebeur. Ons het dit dikwels so gestel, en dit is inderdaad wat die brief aan die Efesiërs leer - ons moet dit tans op 'n ander manier aanraak - dat hierdie wêreld, wat sy gedrag betref, deur 'n hele geestelike hiërargie beïnvloed word. Selfs manne wat nie 'n groot mate van geestelike onderskeidingsvermoë het nie, manne aan wie ons beswaarlik as Christenmans sou dink, in die wesenlike sin van wedergebore kinders van God, het dit erken en gesien, dat agter die gedrag van hierdie wêreld daar is een of ander sinistere krag, een of ander bose mag, een of ander goddelose intelligensie. Hulle kan huiwer om dit te noem, om dit Satan, die Duiwel, ensovoorts te noem, maar die Bybel noem dit net so. Agter die verloop van hierdie wêreld se geskiedenis, soos ons dit ken - agter die oorloë, die wedywering, die haat, die bitterheid, die wreedheid, al die botsing en geraas van belange, en alles anders - is daar 'n bose intelligensie.

'n Mag wat werk, 'n hele stelsel wat poog om die heerlijkheid van God in Sy skepping te verwoes. En daar word hier gesê dat daardie hele stelsel in wat genoem word **"die hemele"**, dit wil sê, iets bo die aarde is, in die lug, as jy wil, in die einste atmosfeer. Soms kan jy dit aanvoel. Soms kan jy amper **"die atmosfeer met 'n mes sny"**, soos ons sê. Soms weet jy daar is iets in die lug wat goddeloos, boos is. Jy kan dit nie net jou vinger daarop sit nie. Daar is iets agter die mense, iets omtrent die situasie wat anders is. Dit is baie werklik - soms lyk dit amper tasbaar, jy kan dit amper ruik - iets boos en onheilig. Dit is dit wat hierdie wêreldstelsel en orde beheer. Wat nou hier in hierdie brief is, is dit, dat hierdie Kerk, ewig verwek, vooraf bekend, uitverkies en tot stand gebring in sy begin op die dag van Pinkster, en geestelik groei deur die eeue sedert - hierdie Kerk moet die plek inneem van daardie beseerde regering bo hierdie aarde. Dit is om dit af te sit en uit sy domein te verdryf, en self daardie plek in te neem om die invloed te wees wat hierdie wêreld in die eeue wat kom regeer. Dit is die leer hier, 'n superlatiewe roeping, 'n superlatiewe posisie, vanweë 'n superlatiewe volk in hul aard. Daar is iets anders aan hulle as ander mense. Dit is die geheim van die ware Christelike lewe - van die ware in Christus: **daar is iets aan hulle wat anders is.**

Vir hierdie wêreld is Christene 'n probleem en 'n raaisel.

Jy kan hulle nie in enige aardse klas plaas nie. Jy kan nie net 'n Christen in 'n hokkie plaas nie. Op een of ander manier ontwyk hulle jou heelyd. Jy kan hulle nie uitmaak nie. Nou, in hierdie brief praat Paulus allereers van daardie superlatiewe roeping, en dan sê hy dat, vanweë die grootsheid van daardie roeping, hierdie Kerk daarvolgens moet optree.

EFESIËRS 4:1.

"Ek vermaan julle dan, ek, die gevangene in die Here, om te wandel waardig die roeping waarmee julle geroep is,"

Gedrag moet by roeping aangepas word. O, daardie Christenmense het hulle ooreenkomstig hulle roeping gedra - tot hulle groot, ewige, hemelse roeping! Maar as gevolg van hierdie roeping, hierdie bestemming, hierdie posisie, is daardie magtige beseëde hiërargie op sy laaste gestel om hierdie vaartuig genaamd die Kerk te vernietig, en daarom is daar 'n geweldige en verskriklike konflik aan die gang in die lug oor hierdie ding, en Christene ontmoet dit.

Hoe meer jy probeer om volgens jou roeping te lewe, hoe meer besef jy hoe moeilik dit is, en wat daar teen jou gestel word. **Dit is hewige en bitter geestelike konflik.**

Superlatiewe hulpbronne.

Nou, merk julle, dit is wat Paulus die evangelie noem - dit alles is die evangelie! Het jy al ooit so 'n idee van die evangelie gekry? het jy ooit aan die evangelie in sulke terme gedink? Ja, dit is steeds die evangelie, dieselfde evangelie, nie 'n ander nie, dieselfde. Nou, omdat dit alles waar is wat die evangelie betref, is die eise sekerlik baie groot. Die reaksie van so baie, wanneer jy dinge soos hierdie sê, is: **"Ag, ek kan nie daarby uitkom nie - dit is heeltemal buite my bereik, dit is te veel vir my, dit is oorweldigend, dit is geweldig! Gee my die eenvoudige evangelie!"** Maar ek wonder of ons besef waarby ons onself betrek as ons so praat. Want dit is net daar waar die ware aard van die evangelie in hierdie hele brief inkom. Ja, die roeping is groot, is geweldig. Die gedrag moet op 'n hoë vlak wees. Die konflik is hewig en bitter. En dit stel geweldige eise. As dit die evangelie is, hoe sal ons dan daarteen opstaan, hoe sal ons dit in die gesig staar, hoe sal ons daarteen opstaan, hoe sal ons daardeur kom? Wel, ons kom terug na die frase waarop ek die hele brief mee opsom.

Dit is hier: "tot 'goeie nuus' die onnaspeurlike rykdom van Christus". Dit word in ons Bybels met "preek" vertaal, maar dit is dieselfde woord, soos jy weet, in die werkwoordvorm. "Tot 'goeie-nuus' die onnaspeurlike rykdom van Christus". Die goeie nuus is dat die rykdom ondeursoekbaar is! O, dit is iets vir ons om ons in te verheug, hard gedruk, hard gestel, voel ons ons sal nooit daarby uitkom nie, nooit daarmee kan voortgaan nie. Die superlatiewe rykdom is vir 'n superlatiewe roeping en vir 'n superlatiewe konflik en vir superlatiewe gedrag. "Ondeursoekbare rykdom". Dit is nou 'n kenmerkende woord wat jy deur hierdie brief verstrooi vind. Rykdom! Rykdom! In hoofstuk 1, vers 7, is dit "die rykdom van sy genade". Daardie frase word vergroot in 2:7 - "die uitnemende rykdom van sy genade". En dan in 1:18 is dit die erfenis - "die rykdom van die heerlikheid van sy erfdeel in die heiliges". Dit beteken net dat die heiliges die erfdeel van Jesus Christus is, en in hulle, in Sy Kerk, het Hy 'n geweldige rykdom. Nou, as Hy rykdom in hierdie Kerk gaan hê, is dit Hy wat die rykdom moet voorsien, en dit is "volgens die rykdom van sy genade" dat Hy "die rykdom van sy erfenis" in die Kerk sal vind. Daar word baie meer daaroor gesê. In 3:16 word die woord weer gebruik - "die rykdom van sy heerlikheid". Rykdom! Rykdom! Baie goed, as die eise groot is, is daar 'n groot aanbod.

As die behoefte superlatief is, is die hulpbronne superlatief. Dit alles sit en dui die basis en die hulpbronne van die Kerk vir sy roeping, vir sy optrede en vir sy konflik aan. So wat is "die evangelie volgens Paulus" in die brief aan die Efesiërs? Dit is die evangelie van die "onnaspeurbare rykdom" vir superlatiewe eise, en as jy dit gesê het, word jy in 'n magtige oseaan gelos. Gaan weer na die brief, lees dit noukeurig deur, let daarop. Ja, hier is 'n hoë standaard, hier is groot eise, geweldige dinge hier in die vooruitsig, maar daar is ook die rykdom van Sy genade, die onnaspeurlike rykdom van Sy genade vir dit alles. Daar is die rykdom van Sy heerlikheid: dit word so gestel - "volgens die rykdom van sy heerlikheid". Nou, as jy God se rykdom in heerlikheid kan verken, peil, uitput, dan plaas jy 'n sekere beperking op moontlikhede en potensiaal. Maar as jy, nadat jy alles gesê het wat jy in menslike taal probeer sê het, soos die Apostel hier gedoen het, vind dat jy nie genoeg superlatiewe tot jou beskiking het wanneer jy praat oor die hulpbronne wat in God is deur Christus Jesus nie, dan is alles moontlik - volgens die rykdom van sy genade en van sy heerlikheid. Dit is 'n evangelie, is dit nie? Dit is tog goeie nuus, dit is goeie nuus! En, liewe vriende, ons sal deurkom - en ons behoort nie net deur te krap nie. As dit so is, behoort ons superlatief deur te kom. Die Here bring ons in die goeie van die superlatiewe van die evangelie, van die goeie nuus.

5. PAULUS SE EVANGELIE IN DIE BOEK FILLIPENSE.

Ons gaan voort met ons ondersoek na wat die apostel bedoel het met sy woorde "**die evangelie wat ek verkondig**", neem ons die briefie wat Paulus aan die Filippense geskryf het, in ons hande. Alhoewel dit een van die laaste geskrifte van die Apostel was - dit is geskryf vanaf sy gevangenskap in Rome kort voor sy teregstelling, aan die einde van 'n lang, vol lewe van bediening en werk - vind ons dat hy steeds van alles praat as "**die evangelie**". Hy het nie uit die evangelie gegroei nie, hy het nie verder as die evangelie gekom nie. Inderdaad, aan die einde is hy meer as ooit bewus van die rykdom van die evangelie wat ver buite hom is.

Hier is die verwysings wat hy in hierdie brief na die evangelie maak.

FILLIPENSE 1:3-5.

"Ek dank my God elke maal as ek aan julle dink— en ek bid altyd in al my gebede vir julle almal met blydschap— oor julle gemeenskap aan die evangelie van die eerste dag af tot nou toe,"

FILLIPENSE 1:7.

"soos dit vir my reg is om dit van julle almal te dink, omdat ek julle in my hart dra, aangesien julle almal in my boeie sowel as in die verdediging en bevestiging van die evangelie my deelgenote in die genade is."

FILLIPENSE 1:16-18.

"die eerste verkondig Christus uit naywer, nie met suiwer bedoelinge nie, met die mening om aan my boeie verdrukking toe te voeg; maar die ander uit liefde, omdat hulle weet dat ek bestem is tot die verdediging van die evangelie. Maar wat maak dit? In alle geval, op allerlei wyse, of dit onder 'n skyn of in waarheid is, word Christus verkondig; en hierin verbly ek my en sal ek my ook verbly."

FILLIPENSE 2:22.

"Maar julle ken sy beproefdheid, dat hy, soos 'n kind teenoor sy vader, saam met my in die evangelie gedien het."

FILLIPENSE 4:3.

"En ek vra jou ook, opregte metgesel, wees hierdie vroue behulpsaam wat met my saam gestry het in die evangelie, ook saam met Clemens en my ander mede-arbeiders wie se name in die boek van die lewe is."

FILLIPENSE 4:13-15.

"Ek is tot alles in staat deur Christus wat my krag gee. Nogtans het julle goed gedoen toe julle deel gehad het in my verdrukking. En julle, Filippense, weet ook dat in die begin van die evangelie, toe ek van Macedónië vertrek het, geen gemeente deel gehad het in my rekening van uitgawe en inkomste nie, behalwe julle alleen."

Jy sien daar is baie oor die evangelie in hierdie briefie. Ek sê "klein" briefie. Hierdie brief is soos 'n pragtige juweel in die kroon van Jesus Christus, of soos 'n pragtige pêrel waarvan die kleure die resultaat is van pragtige pyn en lyding. Dit is iets baie duur en baie kosbaar. Wat werklike hoofstukke en verse betref, is dit klein. Dit is een van die kleinste van Paulus se briewe, maar in sy intrinsieke waardes en waarde is dit geweldig, en as 'n werklike uiteensetting van wat die evangelie is, is daar min, indien enige, dinge in die Nuwe Testament wat daarmee vergelyk kan word. Waartoe ons werklik in hierdie brief kom, is nie net 'n uiteensetting van wat die evangelie in werklikheid is nie, maar 'n voorbeeld van wat die evangelie in effek is. Kyk weer daarna, bedink dit met openheid van hart, en ek dink jou uitspraak sal wees - dit moet sekerlik wees - "Wel, as dit die evangelie is, gee my die evangelie! As dit die evangelie is, is dit iets wat die moeite werd is!"

Dit is sekerlik die effek van die lees van hierdie briefie. Dit is 'n wonderlike voorbeeld van die evangelie in uitdrukking.

Die brief van die vreugde van triomf.

Maar soos ons dit lees, vind ons dat dit homself hierin oplos. Dit is, miskien meer as enige ander brief in die Nuwe Testament, die letter van die vreugde van triomf. Vreugde loop dwarsdeur hierdie brief. Die Apostel is tot oorloeps toe vol vreugde. Dit lyk asof hy skaars in staat is om homself te bedwing. In die laaste hoofstuk het ons gepraat van sy superlatiewe met betrekking tot die groot roeping van die Kerk in die evangelie. Hier vind die apostel dit moeilik om homself uit te druk oor sy vreugde. Kyk net na die eerste woorde, sy inleiding, en sien. Maar dit loop reg tot die einde. Dit is die brief van Paulus se vreugde in Christus, maar ook die vreugde van triomf, en triomf in 'n drievoudige rigting. Die triomf van Christus; triomf in Paulus; en triomf in die Christene by Filippi. Dit som eintlik die hele brief op: **die drievoudige triomf met sy vreugde en uitbundige uitvloei.**

Die triomf van Christus.

Eerstens, triomfeer in Christus en van Christus. Dit is in hierdie brief wat Paulus vir ons daardie weergalose onthulling gee van die groot siklus van verlossing.

Die verhewe koers wat die Here Jesus in Sy verlossingswerk ingeslaan het. Ons sien Hom eerstens in die plek van gelykheid met God. Gelyk met God, en alles wat dit beteken - alles wat dit beteken vir God om God te wees. Hoe wonderlik is dit nie! - hoe vol, hoe hoog, hoe majestueus, hoe heerlik! Paulus sê hier dat Jesus daar gelyk met God was. En dan, "wat dit nie iets geag het om aan vas te hou, om vas te vat, hierdie gelykheid met God nie, het Hy Homself leeggemaak". Hy het Homself van dit alles leeggemaak, dit laat gaan, dit eenkant gelê, dit prysgegee. Dink net aan wat Hy in ruil gaan hê. Dit is gedagtes wat byna onmoontlik is om te begryp. God, in al Sy oneindige volheid van krag en majesteit van mag, in Sy heerskappy van heerlikheid en ewige volheid, wat mense van Sy eie skepping, selfs die gemeenste van hulle, toelaat om op Hom te spoeg, om te spot. Hy het dit eenkant gelê. Hy het Homself ontledig en die gestalte van 'n mens aangeneem, die gestalte van 'n mens gevind, en nie net dit nie, maar nog steeds laer in hierdie siklus - die vorm van 'n slaaf, 'n slaaf-man. 'n Slaaf is iemand wat geen persoonlike regte het nie. Hy het geen vryheid van lewe nie, hy het geen titel nie. Hy word nie toegelaat om self te kies, om sy eie pad te gaan nie, en nog baie meer. Paulus sê hier dat Jesus die gestalte van 'n slaaf aangeneem het.

En dan sê hy verder dat **"Hy Homself verneder het, gehoorsaam geword het tot die dood toe"**: en nie 'n heerlike dood daarby nie, nie 'n dood waaroor mense praat in terme van lof en bewondering nie. **"Ja"**, sê die apostel, **"dood aan 'n kruis"** - die skandelikste, skandelijke dood, met alles wat dit beteken het. Jy sien, die Joodse wêreld, die godsdienstwêreld, van daardie dag, het dit in hulle Boek laat skryf dat hy wat aan 'n boom hang, deur God vervloek is. Jesus was gehoorsaam tot die punt dat hy gevind is in die plek van iemand wat deur God vervloek is. Dit is hoe hulle na Hom gekyk het - as vervloek deur God. En wat die res van die wêreld betref, die nie-Joodse wêreld, hulle hele opvatting van dit wat aanbid moet word, was een wat nooit verslaan kon word nie, een wat nooit in 'n situasie gevind kon word wat hom beskaamd sou maak nie, een wat voor kon staan die wêreld as 'n sukses - dit was hul idee van 'n god. Maar hier is hierdie Man aan die Kruis. Is Hy 'n sukses? Dit is geen teken van sukses nie. Dit is geen aanduiding van menslike krag nie. Dit is swakheid. Daar is niks eerbaars daaraan nie - dit is skandelik. **Dit is die mensdom op sy laagste.**

En dan word die siklus omgekeer, en die Apostel breek hier in, en sê: **"Daarom het God Hom ook uitermate verhoog en aan Hom die Naam gegee wat bo elke naam is, sodat in die Naam van Jesus elke knie sal buig"**.

Vroeër of later; óf graag om Hom Here te erken, óf gedwing om dit te doen; vroeër of later, in die besliste raad van die Almagtige God, sal dit wees; "en elke tong sal bely dat Jesus Christus die Here is tot eer van die Vader." Wat 'n siklus! Wat 'n sirkel! Wat 'n triomf! Jy kan triomf nie voller of groter as dit vind nie, en Paulus noem dit die evangelie. Dit is die goeie nuus van Christus se geweldige triomf. Hy het in daardie kring geseëvier, en al wat by die triomf ingesluit is, is die evangelie. Ons kan nie bly staan om daaroor te tob, oor hoekom Hy dit gedoen het, of wat Hy daardeur bewerkstellig het, wat Hy daarin verseker het nie. Al wat die evangelie is. Maar die feit is dat Christus op die manier 'n geweldige oorwinning behaal het. In die hele sirkel van Hemel en aarde, van die hoogste hoogte tot die laagste diepte, het Hy geseëvier. Paulus vind onuitspreeklike vreugde daarin om daaroor na te dink. Dit is wat hy die goeie boodskap noem, die evangelie - triomf in Christus.

Triomf in Paulus se eie geestelike geskiedenis.

Paulus kom dan self in, en gee vir ons in hierdie brief heelwat outobiografie. Hy vertel ons iets van sy eie geskiedenis voor sy bekering, oor wie hy was en wat hy was, en waar hy was en wat hy gehad het. Natuurlik was dit niks om te vergelyk met wat sy Here gehad het en laat gaan het nie.

Maar Paulus het self, as Saulus van Tarsus, baie gehad deur geboorte, deur erfenis, deur opvoeding, , deur status, aansien ensovoorts. Hy het nogal baie gehad. Hy vertel ons daarvan hier. Al waarmee die mens sou spog - hy het dit gehad. En toe ontmoet hy Jesus Christus, of Jesus Christus het hom ontmoet; en die hele ding, het hy gesê - alles wat hy gehad en besit het - het in sy hande geword soos as, soos vullis! **"Ek reken dit as drek"**. Baie mense het hierdie valse idee oor die evangelie, dat, as jy die evangelie aanneem, as jy 'n Christen word, as jy tot bekering kom, of hoe jy dit ook al wil stel, jy alles gaan moet verloor of prysgee. jy moet dit prysgee en jy moet iets anders prysgee. As jy 'n Christen word, sal dit net een lang storie wees van opgee, opgee, opgee, totdat jy vroeër of later van alles afgestroop word. **Luister!** Hier is 'n man wat baie meer gehad het as wat ek of jy ooit gehad het. Ons kan nie in dieselfde straat met hierdie man staan in sy natuurlike lewe, in alles wat hy was en alles wat hy gehad het, en al die vooruitsigte wat hom as jong man voorgelê was nie. Daar is baie min twyfel dat, as Paulus nie 'n Christen geword het nie, sy naam in die geskiedenis opgeneem was saam 'n paar ander baie bekende name van sy tyd. Maar hy sê - nie in hierdie woorde nie, maar in baie meer woorde as hierdie: **"Toe ek die Here Jesus ontmoet het, het daardie hele ding vir my soos drek geword."**

Gee dit op? Wie sal enige opoffering vind om 'n kers op te gee wanneer hulle die son gevind het?

Opoffering daarin? O, nee! "In vergelyking met Christus, beskou ek dit net as die allergrootste drek".

Wat 'n oorwinning! Wat 'n triomf! Jy sien, hierdie opgee - wel, stel dit so, as jy wil - maar Paul is baie bly daarvoor. Dit is die punt. Dit is Paulus se vreugde, die vreugde van 'n geweldige oorwinning in homself.

Triomf in Paulus se bediening.

Maar verder, hier is dit die verhaal van die groot oorwinning in sy bediening, in sy werk. Ons onthou die verhaal van hoe hy na Filippi gegaan het. Hy het besluit om na Asië te gaan, om daar die evangelie te verkondig, en was op pad, toe hy in daardie geheimsinnige voorsienigheid van God wat homself eers daarna en nooit tevore verklaar nie, verbied, gekontroleer, verhinder, gestop is. Die dag is afgesluit met 'n geslote pad, 'n gestopte reis. Hy was in verwarring oor die betekenis hiervan, hy het dit nie verstaan nie. Terwyl hy daardie nag op God gewag het, het hy 'n visioen gehad. Hy het 'n man van Masedonië - Filippi is in Masedonië - sien sê: "**Kom oor na Masedonië en help ons**" (Hand. 16:9). En Paulus het gesê: "**Ons het probeer om uit te gaan... met die gevolgtrekking dat God ons geroep het om die evangelie aan hulle te verkondig**".

Daarom het hy weggedraai van Asië af, na Europa gedraai en na Filippi gekom. Soms kan teleurstelling en ontsteltenis van planne die grondslag van 'n groot oorwinning wees. God kan baie kry deur ons gekoesterde planne opsy te sit en alles vir ons deur mekaar te maak. - Maar ons gaan voort. Paulus het na Filippi gekom. En die Duiwel het geweet dat hy gekom het en aan die werk was en in werklikheid gesê het: **"Nie as ek dit kan voorkom nie, Paulus! Ek sal hierdie plek te warm maak vir jou om hier te bly!"** En hy het aan die werk gespring, en kort voor lank is Paulus met sy metgeselle in die binneste kerker van die gevangenis gegooi, hulle voete vasgemaak, kettings aan hulle, gebloei van die slae wat hulle ontvang het. Wel, dit blyk nie veel te sê vir Goddelike leiding nie! Waar is die oorwinning hierin? **Maar wag.** Die eerste tronkbewaarder en sy huishouding is daardie nag gered. Hulle het na die Here gekom en is gedoop. En toe Paulus, jare daarna, in hierdie ander tronk in Rome, hierdie brief aan die heiliges geskryf het wat hy in Filippi agtergelaat het, het hy in 'n frase soos hierdie gestel:

FILLIPENSE 4:1.

"Daarom, my geliefde broeders, na wie ek ook verlang, my blydschap en kroon, staan so vas in die Here, geliefdes."

Ek hou daarvan om te dink dat die tronkbewaarder en sy gesin hierby ingesluit is. "**my geliefde broeders, na wie ek ook verlang**".

En in dieselfde brief sê hy:

FILLIPENSE 1:12.

"En ek wil hê dat julle moet weet, broeders, dat wat my wedervaar het, eerder op bevordering van die evangelie uitgeloop het,"

Dit is 'n prentjie van triomf, is dit nie? - die triomf in sy lewe en in sy bediening.

Triomf in Paulus se lyding.

En hy het geseëvier in sy lyding. Hy sê iets oor sy lyding in hierdie einste brief, die lyding wat op hom was terwyl hy geskryf het, maar dit is alles in 'n noot en gees van ware triomf.

Hy sê:

FILLIPENSE 1:20.

"volgens my reikhalssende verwagting en hoop dat ek in niks beskaam sal word nie; maar dat Christus met alle vrymoedigheid, soos altyd so ook nou, groot gemaak sal word in my liggaam, of dit deur die lewe of deur die dood is."

Dit is triomf. Ja, dit is triomf, dit is vreugde.

FILLIPENSE 1:13.

"sodat my boeie openbaar geword het in Christus onder die hele keiserlike lyfwag en by al die ander,"

'n Wonderlike ding, dit! Na Rome gebring, vasgeketting aan 'n Romeinse soldaat, nooit meer as 'n sekere mate van vryheid toegelaat nie - en tog kan jy hierdie man nie stilmaak nie! Hy het iets wat heeltyd "sal uit" en hy sê dit het deur die hele Keiserlike wag gegaan. As jy iets van die Keiserlike wag geweet het, sou jy sê: "Dit is triomf!" In die hoofkwartier van Caesar, en 'n Caesar soos hy was, is die evangelie triomfantelik. Daar word deur die hele Keiserlike wag daaroor gepraat! Ja, daar is triomf in sy lyding, in sy boeie, in sy verdrukkinge. Dit is nie net woorde nie. Dit is 'n heerlike triomf, en dit is die evangelie in aksie, die evangelie in praktyk.

Triomf in die Filippiese Christene.

En hierdie triomf was nie net in Christus en in Paulus nie, maar in die Filippense. Dit is 'n pragtige brief van die triomf van Goddelike genade in hierdie Filippense. Jy kan dit eerstens sien in hul reaksie, en jy moet regtig iets van Filippi weet in daardie dae. Jy kry net 'n klein idee uit wat met Paul gebeur het.

Jy weet van die heidense tempel met sy verskriklike stelsel van vroulike slawe, en alles wat met daardie aaklige ding verband hou. Terwyl Paulus en sy metgeselle deur die strate van Filippi gegaan het, het een van hierdie jong vroue, wat beskryf word as 'n gees van Python, 'n waarsêende demoon, 'n ware besit van Satan, hulle aanhoudend gevolg en uitgeroep. Dit is die soort stad wat Filippi was, en Paulus vind dit moontlik om 'n brief van hierdie soort aan gelowiges in so 'n stad te skryf. **Is dit nie triomf nie?** Ek dink dat daar ooit 'n kerk in Filippi moet wees, is iets, maar 'n kerk soos hierdie is iets meer. En dit is nie net in hulle reaksie op die evangelie, wat hulle so baie gekos het nie. Kyk weer na die brief en sien die wedersydse liefde wat hulle vir mekaar gehad het. Dit is inderdaad 'n juweel in die kroon van Jesus Christus. Hierdie brief is al Paulus se groot liefdesbrief genoem. Die hele ding loop oor van liefde, en dit is as gevolg van die liefde wat hulle vir mekaar gehad het. Liefde van hierdie soort is nie natuurlik nie. Dit is die werk van Goddelike genade in menslike harte. Dit spreek van 'n groot triomf. As daar iets is om by te voeg, kan ons onthou dat, toe Paulus in nood was, dit hierdie mense was wat oor sy nood gedink het en hulp gestuur het. Hulle is besorg oor die man aan wie hulle so baie vir die evangelie verskuldig was.

Wel, alles wat hierdie geweldige triomf uitmaak. **Dit is 'n triomfbrief, nie waar nie?** Ons het ons punt bewys, dink ek. Ek herhaal: **Dit is die evangelie!**

Maar Paulus sê dat hierdie mense by Filippi, hierdie gelowiges, voorbeeldig is - hulle is 'n voorbeeld, en wat ons dus aan die einde van hierdie resensie moet doen, is om te vra: **"Wat is die evangelie wat hierdie brief betref?"** Wat is die goeie nuus hier, die goeie nuus? Hoe kan hierdie soort ding herhaal of gereproduseer word?'

Die geheim van die triomf.

Ons het nie te doen met mense van eienaardige deugde nie, 'n besonder goeie tipe mens. Dit is net die mens, arme, verswakte mensdom. Daaruit kan so iets herhaal, weergegee word? Kan ons nou op so iets hoop? Dit sal goeie nuus wees as dit aan ons bewys kan word dat daar 'n manier is om hierdie situasie vandag weer te gee, nie waar nie? Om te weet wat ons wel weet, sou dit goeie tyding wees as dit aan ons gewys kon word dat dit nie net iets is wat verband hou met 'n geïsoleerde geselskap van mense wat eeue gelede geleef het nie, maar dat dit vandag waar kan wees - dat hierdie evangelie, hierdie goeie nuus is vir ons. Hoe dan? Is daar 'n sleutelfrase in hierdie brief? Ons het in ons studies in hierdie briewe probeer om alles in een of ander kenmerkende frase van elkeen te versamel.

Is daar so 'n frase in hierdie brief wat vir ons die sleutel tot dit alles gee, die sleutel om onself in Christus se groot oorwinning in te gaan en al die waarde daarvan? Kan ons die sleutel vind om die deur vir ons oop te maak in die posisie wat die Apostel bekleed het - dat alles wat hierdie wêreld kan bied en wat tot ons beskikking gestel kan word, taai, kleinlik is, onbeduidend is in vergelyking met Christus? Is daar 'n sleutel wat vir ons die deur sal oopmaak na wat hierdie Filippense ondervind het?

Ek dink daar is, en ek dink jy vind dit in die eerste hoofstuk, in die eerste klousule van vers 21:

FILLIPENSE 1:21.

"Want vir my is die lewe Christus en die sterwe wins."

Dit is die goeie nuus van die alles boeiende Christus. Wanneer Christus werklik boei, gebeur alles en kan enigiets gebeur. So was dit met Paulus en met hierdie mense. Christus het hulle sopas geboei. Hulle het geen ander gedagte in die lewe gehad as Christus nie. Hulle het dalk hul besighede, hul ambagte, hul beroepe, hul verskillende lewensterreine en beroepe in die wêreld gehad, maar hulle het een allesoorheersende gedagte, besorgdheid en belangstelling gehad - Christus. Christus het vir hulle op alles gerus.

Daar is geen ander woord daarvoor nie. Hy het hulle net geboei. En ek sien, liewe vriende, dat dit - so eenvoudig soos dit mag klink - alles verduidelik. Dit verduidelik Paulus, dit verduidelik hierdie kerk, dit verduidelik hierdie gelowiges, dit verduidelik hulle wedersydse liefde. Dit het al hul probleme opgelos, al hul probleme opgeklaar. **O, dit is wat ons nodig het!** Nege tiendes van al ons probleme kan immers herlei word na die feit dat ons ander persoonlike belange het wat ons beïnvloed, ons beheer en ons regeer - ander aspekte van die lewe as Christus. As dit maar waar kon wees dat Christus ons gevang en geboei en bemeester het, en geword het - ja, ek sal die woord gebruik - 'n obsessie, 'n heerlike obsessie! Ek dink dit is wat die skrywer van die lofsang bedoel het toe hy geskryf het: **"Jesus, Minnaar van my siel"**, en wanneer hy verder sê: **"Meer as alles in U vind ek"**. Wanneer dit so is, is ons gevul met vreugde. Daar is geen spyt dat jy dinge moet **"opgee"** nie. Ons is gevul met vreugde, gevul met oorwinning. Daar is hoegenaamd geen gees van defaitisme nie. Dit is die vreugde van 'n groot triomf. Dit is die triomf van Christus oor die lewe. Ja, dit was, en omdat dit was, kan dit weer wees. Maar dit het iets meer nodig as net 'n soort geestelike beoordeling. Ons kan so maklik die punt mis. Ons kan die woorde, die idees bewonder.

Ons mag daaraan dink as 'n pragtige aanbieding maar, o, ons het die boeiende nodig om onself uit te wys - ons reputasies, alles wat met ons geassosieer word en ons eie glorie - sodat die Een wat boei die enigste Een in die oog kan wees, die enigste Een met 'n reputasie, en ons aan Sy voete. Dit is die evangelie, die goeie nuus - dat wanneer Christus werklik boei, gebeur die soort ding wat in hierdie brief staan, dit gebeur regtig. Sal ons die Here vra vir daardie lewensgevangene van Sy geliefde Seun?

6. DIE EVANGELIE VAN PAULUS IN KOLLOSENSE.

Soos ons by hierdie brief aan die Kolossense kom, sal ons by wyse van 'n fondasie 'n paar verse uit die weergalose eerste hoofstuk lees.

KOLLOSENSE 1:9-20.

"Daarom hou ons ook nie op nie, van die dag af dat ons dit gehoor het, om vir julle te bid en te vra dat julle vervul mag word met die kennis van sy wil in alle wysheid en geestelike insig, sodat julle waardiglik voor die Here mag wandel om Hom in alles te behaag en julle in elke goeie werk vrug mag dra en in die kennis van God mag groei, en met alle krag bekragtig word volgens die mag van sy heerlikheid tot alle lydsaamheid en lankmoedigheid met blydschap, en die Vader mag dank wat ons bekwaam gemaak het om deel te hê aan die erfdeel van die heiliges in die lig— Hy wat ons verlos het uit die mag van die duisternis en oorgebring het in die koninkryk van die Seun van sy liefde, in wie ons die verlossing het deur sy bloed, naamlik die vergifnis van die sondes. Hy is die Beeld van die onsienlike God, die Eersgeborene van die hele skepping; want in Hom is alle dinge geskape wat in die hemele en op die aarde is, wat sienlik en onsienlik is, trone sowel as heerskappye en

owerhede en magte—alle dinge is deur Hom en tot Hom geskape. En Hy is voor alle dinge, en in Hom hou alle dinge stand. En Hy is die Hoof van die liggaam, naamlik die gemeente; Hy wat die begin is, die Eersgeborene uit die dode, sodat Hy in alles die eerste kan wees. Want dit het die Vader behaag dat in Hom die ganse volheid sou woon en dat Hy deur Hom alles met Homself sou versoen nadat Hy vrede gemaak het deur die bloed van sy kruis—ek sê deur Hom—die dinge op die aarde sowel as die dinge in die hemele."

Nou, dit vorm nogal 'n goeie grondslag om oor die evangelie te praat - **en let op dat dit die evangelie is**. Al wat Paulus die "**goeie nuus**" noem. Dit is die ding wat Paulus verkondig het - "**die evangelie wat ek verkondig**". In hierdie brief kom daardie woord nie soveel keer voor as in ander briewe nie, maar met 'n eienaardige draai. Dit kom voor in hierdie eerste hoofstuk, vers 5: "**... vanweë die hoop wat vir julle weggelê is in die hemele, waarvan julle vroeër gehoor het deur die woord van die waarheid van die evangelie,**"; en dan in vers 23: "**...as julle ten minste gegrond en vas bly in die geloof en julle nie laat afbring van die hoop van die evangelie nie, wat julle gehoor het en wat verkondig is in die ganse mensdom onder die hemel, waarvan ek, Paulus, 'n dienaar geword het.**" - en hier is dieselfde woord in die werkwoordvorm -

"verkondig in die hele skepping onder die hemel" - "goeie boodskap", in die hele skepping onder die hemel".

Goeie tyding in 'n noodsituasie.

Nou, as enigiets goeie nuus moet wees, as dit 'n baie skerp voorsprong wil hê, moet daar 'n situasie wees waarvoor dit verligting, versekering, vertroosting of bevrediging bring. As dit nie saak maak nie, dan is dit nie goeie nuus nie. Gestel byvoorbeeld iemand, met wie jou lewe en hart nou verbind is, lê in 'n baie ernstige en kritieke siekte, en jy roep mediese hulp in. Jy is onder 'n groot las van angs, dit maak vir jou baie saak watter kant toe dit gaan, en jy wag vir wat 'n ewigheid lyk vir die dokter om af te kom en vir jou 'n verslag te gee. Wanneer hy afkom en sê: *"Dit is in orde, jy hoef nie bekommerd te wees nie; dinge gaan reg, dit sal regkom"*. Dit is voorwaar goeie nuus. Dit het 'n voorsprong op dit, want jou hart is verbind met hierdie saak. As daar 'n groot besluit in die balans is, wat op een of ander manier jou toekoms gaan beïnvloed, jou loopbaan, jou lewe, en 'n komitee sit daarop, en jy wag buite met jou hart, soos ons sê, in jou mond, baie angstig oor hoe dit gaan: wanneer iemand uitkom en sê: *"Nou goed, jy het die werk,"*, dit is goeie nuus. Dit bring vir jou 'n geweldige gevoel van verligting.

As daar 'n geveg aan die gang is, waarvan die kwessie ernstig sal wees vir alle betrokkenes, en iemand kom terug van die toneel van die geveg, en sê **"Dit gaan goed, dit is reg, ons gaan deurkom!"** - wel, dit is 'n geweldige verligting. Dit is goeie tyding. Dit raak ons, dit beteken vir ons iets. Daar moet iets in die aard van 'n noodsituasie wees om goeie nuus te gee.

Die noodsituasie by Kolossense.

Nou, in die geval van byna al Paulus se briewe, was daar 'n noodsituasie. Iets het ontstaan in die aard van 'n bedreiging vir die Christelike lewe van diegene met wie sy hart ten nouste verbonde was, iets het ontstaan wat baie van daardie Christene werklike kommer, bekommernis en angs veroorsaak het. Hulle was in werklike moeilikheid. **Die toekoms was in twyfel.** Dit was om sulke noodgevalle soos hierdie te ontmoet dat Paulus sy briewe geskryf het, en in almal gebruik hy hierdie woord **"evangelie"**, of **"goeie nuus"** - goeie nuus vir 'n noodgeval, goeie tyding vir hierdie kritieke situasie. In hierdie brief aan die Kolossense is dit besonder so. Daar was 'n werklike noodgeval onder die gelowiges by Kolosse. Maar dit was dieselfde noodgeval wat op verskillende tye verskillende vorme aanneem - dit is vandag in sy eie vorm aanwesig.

Waarop dit neerkom, was dit,, dat daar sekere mense was wat hulself as baie kundige, wyse, intelligente, geleerde mense beskou het, wat in baie geheimsinnige dinge gedompel het, en hulle het hul hoogsklinkende idees en teorieë na verdra hierdie Christene. Dit het alles te doen gehad met die groot omvang van die lewe.

Eerstens was daar nie minder 'n saak in die oog as die betekenis van die geskape heelal nie. Nou kan dit natuurlik 'n gebied vir filosofiese spekulاسie wees, maar jy weet dat dit op sekere maniere baie na aan die Christelike hart kom. Is daar 'n ontwerp vir alles, of is alles óf net 'n meganiese kursus, óf word dit voortgesit deur 'n paar geheimsinnige magte wat skadelik is vir menslike welsyn? Is daar enige werklike ontwerp agter hierdie geskape heelal? Om dit een stap verder te stoot: Is daar 'n doel met alles? Vroeër of later kom Christene teen hierdie vrae te staan. Onder dwang, beproewing, druk en lyding weet ons soms nie wat om van dinge te maak nie. Dit lyk na 'n boeiende heelal, vol enigmas en teenstrydighede en paradokse, en ons het 'n slegte tyd daaroor. Is daar 'n plan daarin - is daar werklik 'n Goddelike beheer van alles in hierdie heelal, in die menslike geskiedenis en in alles wat gebeur?

Is daar tog, om 'n woord te gebruik wat ek dink ons nie ten volle waardeer nie, *'n Voorsienigheid vir alles en in alles?* - dit wil sê, word alles gemaak om saam te werk volgens ontwerp en doel, en uit te werk na 'n groot, Goddelike, weldadige doel? Nou, hierdie mense het daaroor gestry, en die Christene by Kolosse is grootliks deur dit alles ontsteld. En toe kom dit nader aan hulle eie Christelike bestaan. Dit het hul lewe as kinders van God aangeraak. Nou, as enige mense in die wêreld heeltemal seker behoort te wees oor hierdie sake - dat daar 'n Goddelike doel en Goddelike patroon en Goddelike Voorsienigheid is - is dit Christene, en die lewe van die Christen word beïnvloed deur of dit so is of nie. Die saak van ons versekering, ons vertrouwe, ons rustigheid, ons krag, ons getuienis, berus daarop om 'n antwoord op hierdie vrae te hê. Die betekenis van hierdie hele heelal, die orde en die doel daarin, die ontwerp en die beheer daarvan, die Voorsienigheid oor alle gebeure en gebeure in die loop van die menslike geskiedenis - dit is dinge wat baie naby aan die Christen kom. As ons enige twyfel oor hulle het, gaan ons Christenskap verniet wees, die eerste fundamente word onder ons voete weg gegee, ons weet nie waar ons is nie.

Dit was die noodgeval by die Kolossense. Die lewe van die Christene, die lewe van die Kerk, is bedreig. En as sy lewe bedreig word, word sy groei bedreig. Die hele saak van die geestelike groei van die Kerk en van die Christene is hierin op die spel - groei, ontwikkeling en volwassenheid. As dit bedreig word, sal iets anders bedreig word. Die hele ding sal disintegreer, sal uitmekaar val; sy eenheid en samehorigheid sal in duie stort; die hele ding sal in fragmente verstrooi word. En so word die einste hoop van die Kerk en van die Christen getref, hulle hoop en hulle bestemming. Dit is nie klein of onpraktiese sake nie. Hulle kan een of ander tyd baie naby kom, en hulle benodig 'n antwoord.

Die antwoord op die situasie.

Nou, dit was om hierdie hele situasie te ontmoet, om al hierdie ernstige vrae en kwessies te beantwoord, dat Paulus hierdie brief geskryf het, om die Christene te bevestig, om hulle te vestig, om hulle te onderhou, om hulle aan te moedig, en hy noem dit **"goeie tyding"**, en dit is. As jy iets kan gee om dit alles te beantwoord, is dit inderdaad **goeie tyding**, nie waar nie? Dit is inderdaad **"evangelie"**! Jy sien, die evangelie van die Here Jesus Christus raak die uiterste grense van hierdie heelal, en dek alles binne daardie grense.

Insluitend menslike geskiedenis, menslike gebeure, wêreldgebeure, die verloop van dinge, die ontwerp van dinge, die einde van dinge. **Die evangelie raak dit alles op elke punt.**

So Paulus antwoord dit, en hy antwoord die geheel daarvan in een woord. Sy antwoord is: **Christus**. Christus is die antwoord. Daardie antwoord word inklusief gevind in daardie woorde in hoofstuk 3, vers 11, die laaste klousule: **"Christus is alles en in almal."** En wat 'n ontsaglike **"alles"** is Christus as Hy die hele grond bedek! As Hy uitreik en al daardie magtige kwessies omhels, watter Christus is Hy tog! Die alomvattende feit word nadruklik en kategoriees deur die Apostel in hierdie brief gestel. Hy stel dit in baie sinne, maar in hierdie een stelling versamel hy dit alles. Die antwoord op dit alles is Christus. Christus is die verduideliking van al die gebeure in die menslike geskiedenis. Christus verduidelik hierdie heelal, Christus gee karakter aan hierdie heelal, Christus staan agter al die verloop van die gebeure in hierdie heelal. Christus is die integrerende Persoon van alles, die Een in wie alle dinge bymekaar bly.

"Christus is die einde, want Christus was die begin; Christus die begin, want die einde is Christus."

Die bewys dat die antwoord bevredigend is.

Maar miskien kan jy sê: "Dit is alles goed vir Paulus om so 'n kategoriese stelling te maak, maar wat is die bewyse?" Wel, die bewyse is redelik eg. En dit moet gesê word dat, as ons vir die bewyse vra, iets met ons verkeerd geloop het! Ons behoort die antwoord te wees, ons behoort die bewys te wees, want die getuie hiervan is eerstens die persoonlike, geestelike ervaring van die kind van God. Jy kan die uitgestrekte heelal vir die oomblik verlaat, as jy wil, en na die klein heelal van jou eie lewe kom - want, per slot van rekening, wat waar is in die mikrokosmos is net 'n weerspieëling van wat waar is in die groot kosmiese realm. God bring Sy bewyse van die omtrek tot die middelpunt van die individuele Christelike lewe af, en die antwoord is daar. Wat is die ervaring van 'n werklik wedergebore kind van God? Nou kan jy toets of jy hierdeur wedergebore is, en, goddank, weet ek dat baie van julle sal kan sê: "Ja, dit is waar aan my ervaring". Maar ek vra jou: Wat is jou ervaring as 'n werklik wedergebore kind van God? Toe jy werklik na die Here Jesus gekom het - hoe jy dit ook al mag stel, wanneer jy Jesus in jou hart of in jou lewe laat kom het, of toe jy jou lewe aan Hom oorgegee het. Toe daar 'n transaksie met Hom was, 'n wedergeboorte, waardeur jy 'n kind van God geword het - nie deur enige "sakrament" wat op jou toegepas is nie, maar deur die innerlike werking van Sy Gees.

Toe jy 'n kind van God geword het in 'n lewende , bewustelike manier, wat was die eerste bewussyn wat na jou gekom het, en sedertdien by jou gebly het?

Was dit nie, en is dit nie, dit: Daar is nou 'n doel in die lewe, waarvan ek nooit voorheen geweet het nie, daar is 'n doel in dinge. Nou het ek die gevoel - ek weet inderdaad - dat ek nie net in hierdie wêreld gebore is en grootgeword het nie, maar dat daar 'n doel daaragter was. Daar is ontwerp in dinge; 'n sin - jy kan dit dalk nie alles verduidelik nie, wat dit alles beteken nie - maar jy het die sin noudat jy by die eintlike doel van jou bestaan uitgekom het, of ten minste begin besef het. Is dit waar? Wanneer die Here Jesus uiteindelik Sy plek in ons harte het, word die groot vraag van die lewe beantwoord - die groot vraag na die **"Hoekom"** van ons bestaan. Tot dan, dwaal jy rond, jy doen allerhande dinge, jy maak tyd vol, jy gebruik hart en verstand en hand, maar jy weet nie waarvoor dit alles is nie. Jy mag dalk 'n baie vol lewe hê, 'n baie vol lewe inderdaad, buite Christus, en tog tot die einde kom sonder om die vraag te kan beantwoord: **Waaroor gaan dit?**

Een man, wat so 'n vol lewe geniet het, wat bekend geword het in die leerskole, 'n groot figuur in die intellektuele gebied, het in sy sterwensoomblik uitgeroep: **"Ek neem 'n aaklige sprong in die donker"**. Hy het geen antwoord op die vraag gehad nie.

Maar die eenvoudige kind van God, dadelik kom hulle na die Here, het die antwoord in bewussyn, indien nie in verduideliking nie, in sy of haar hart, en dit is wat "rus" genoem word.

MATTHEUS 11:28.

"Kom na My toe, almal wat vermoeid en belas is, en Ek sal julle rus gee."

Rus is hierin: "Wel, ek was 'n swerwer, maar nou het ek huis toe gekom; Ek het gesoek - ek het gevind; Ek was op soek na iets - ek het nie geweet wat dit was nie - maar nou het ek dit". Daar is 'n doel in hierdie heelal, en wanneer Jesus Christus in Sy plek kom, soos hierdie brief sê, dan weet jy daar is 'n doel in jou heelal, en daar sal 'n doel wees in die heelal almal as hulle maar net sal kom. En nie net doel nie, maar meer - beheer. Die kind van God begin baie gou besef dat hy of sy onder beheer geneem is, onder 'n meesterskap gebring is, dat daar 'n regeringswet in die bewussyn opgestel is, wat rigief is, wat aan die een kant sê: "Ja", die heerlike "Ja" van baie vryhede, aan die ander kant, "Nee - versigtig, bestendig, kyk!" Ons almal weet dit. Ons hoor nie daardie woorde nie, maar ons weet dat dit is wat in ons harte vir ons gesê word.

Die Gees van Christus binne sê net: **"Kyk na jou voetstap - wees versigtig, wees waaksaam"**. Ons het onder beheer gekom. Dit word op baie maniere oor die hele lewe uitgebrei, maar dit is 'n groot werklikheid. Hierdie heelal is onder beheer, dit is onder die regering van Jesus Christus. Die bewyse daarvan word gevind in ons eie ervaring wanneer Christus na Sy reg kom. En jy kan dit uitbrei na die toekomstige eeue, wanneer die hele heelal so sal wees, **onder Christus se beheer**. En dan weer: **"in wie alle dinge bestaan"**. Die wonderlike ding van die Christelike lewe is die integrasie daarvan, of, as jy 'n ander woord verkies, sy eenwording. Hoe verstrooi, hoe verdeeld, was ons voor Christus Sy plek in geneem het! Ons was **"all over the place"**, soos ons sê - een ding na die ander, so gekyk en daai, harte verdeel, lewens verdeel, ons in onself verdeeld, 'n konflik binne ons eie persoon. Wanneer die Here Jesus werklik Sy plek as Here binne my kry, is die lewe verenig. Ons is net bymekaar, gereed, gekonsentreer op een ding. Ons het net een ding in die vooruitsig. Wat Paulus van homself gesê het, word waar: **"maar een ding doen ek..." (Fil. 3:13)**. Ons is mense van **"een ding"**. Christus verenig die lewe. Wat van die lewe self, die lewe van die kind van God? Wanneer die Here Jesus op Sy regte plek is, is die lewe van die kind van God beveilig, gevestig, word dit bevestig en groei.

Daar is geestelike groei en volwassenheid. Dit is 'n wonderlike ding. As dit in sommige Christelike lewens nie as 'n feit besef word nie, is dit om baie goeie redes - of om slegte redes! - maar as die Here Jesus werklik **"alles en in almal"**, in die lewe is, as Hy **"in alles die voorrang het"**, is dit wonderlik om die geestelike groei te sien. Diegene wat baie assosiasie met, of ondervinding in die hantering van, jong Christene het, het hierdie een van die indrukwekkendste dinge gevind - hoe, waar die Here Jesus net Sy sin kry, hulle geestelik vooruitgaan, hulle groei. Hulle kom tot begrip en kennis wat so baie van die geleerdes blykbaar gemis het. Hulle het tot 'n ware geestelike begrip gekom. Terwyl ander mense op ander maniere probeer aangaan - intellektueel en so meer - spring hierdie jongmense, wat nie, baie van hulle, die agtergrond van intellektuele of skolastiese opleiding het nie - hulle is net eenvoudige mense - net geestelik vooruit. Hierdie groei in geestelike intelligensie en begrip berus nie op enigiets natuurliks nie. Dit kom omdat Jesus so 'n groot plek het, en Hy is die bron en middelpunt en som van alle geestelike kennis. Daarteenoor is dit moontlik om groot aanwinste en kwalifikasies in die akademiese gebied te hê, om groot dinge in daardie ryk te doen, en tog om te vind dat die eenvoudige dinge van die Here Jesus Christus vir jou as vreemde taal is.

Jy weet nie waarom dit gaan nie - jy kan glad nie volg of aansluit nie. Dit is hartseer, maar waar. Daar is Christene, ja, ware Christene, wat net nie oor die dinge van die Here kan praat nie. As daar groei moet wees, kan dit slegs plaasvind deurdat Jesus Sy plek ten volle en sonder twyfel gegee word. En dan, wat die lot betref. Die stelling is dat die bestemming van hierdie heelal by die Here Jesus is, en dat daardie bestemming universele heerlikheid is. Maar dit is net 'n pragtige idee, 'n betowerende uitsig, is dit nie? Hoe gaan jy dit bewys? In jou eie hart! Is dit nie ewe waar met die ander sake wat ons reeds oorweeg het, dat, wanneer die Here Jesus werklik Sy plek inneem, jy 'n voorsmaak van daardie heerlikheid het nie? Niemand kan die Christen verstaan wat nie die Christen se ervaring het nie, maar daar is dit. Dit is nie net dat ons uitmaak dat ons lekker kuier nie. Dit is iets wat van binne af kom. Dit is iets van 'n voorsmakie van die heerlikheid wat gaan wees. Ons het die antwoord op al hierdie ontsaglike vrae reg in ons eie geestelike ervaring.

Die Getuie van die Kerk.

Maar dan beweeg die Apostel na die Kerk, en praat oor die Kerk:

KOLLOSENSE 1:18.

"En Hy is die Hoof van die liggaam, naamlik die gemeente; Hy wat die begin is, die Eersgeborene uit die dode, sodat Hy in alles die eerste kan wees."

Hoe getuig die Kerk van die feit, hierdie groot feit, dat Jesus die antwoord op hierdie ontsaglike vrae is? Ek dink die Kerk gee die antwoord beide positief en negatief.

Dit gee die antwoord positief - alhoewel nie so positief as wat dit dalk gedoen kon word nie - maar dit gee wel die antwoord hierin, dat die Kerk immers (en wat 'n **"alles"** van hierdie tweeduisend jaar!) steeds bestaan . Dink aan daardie instorting van die magte van antagonisme en haat en moord op die Kerk in sy kinderskoene, met die vasberadenheid van die grootste ryk wat die wêreld ooit geken het om dit uit te wis. Dit is immers daardie ryk wat vergaan het, en die Kerk gaan voort. Dink ook aan alles wat hom gedurende die eeue sedertdien gestel het om die Kerk tot 'n einde te bring, om dit te vernietig, en steeds daarop ingestel is. O, dat mens nie so blind was dat hulle die geskiedenis verkeerd gelees het nie! As daardie magte in die wêreld vandag, groot koninkryke, groot ryke, die geskiedenis net reg sou lees, sou hulle sien hulle is op 'n uiters ydele missie.

Dis inderdaad 'n dwaas, om die getuienis van Jesus op hierdie aarde te probeer vernietig. Dit is hulle wat vernietig sal word. Ja, die voortbestaan en volharding van die Kerk is bewys dat dit waar is - dat Jesus Christus die sleutel tot hierdie heelal is, dat Hy die antwoord op al hierdie vrae is. Ek sê, die Kerk gee nie die antwoord so duidelik as wat dit mag nie. As dit maar net aangegaan het soos dit begin het, watter antwoord sou dit tog wees!

Maar dit gee die antwoord negatief, sowel as positief.

Dit beantwoord dit negatief deur die feit dat, terwyl dit eens met oorwinning teen die wêreld opgestaan het, die storms triomfantelik deurstaan het, dit nou wegbeweeg het van sy middelpunt, die Here Jesus Christus, en plaasvervangers vir Sy absolute hoofskap en heerskappy ingebring het. Dit het ander dinge sy regerende belange gemaak. Die resultaat was disintegrasie, verdeeldheid en al die res. Ja, die ding word ontkennend geantwoord, en dit sal altyd so wees.

Laat ons baie duidelik wees: dit is nie dat die waarheid afgebreek het nie. As hierdie dinge ooit 'n vraag by jou word, sal dit nie wees omdat dit oop is om te bevraagteken nie, maar omdat iets met jou verkeerd geloop het soos dit met die Kerk verkeerd gegaan het. Dit is nie in die waarheid nie, maar in dit wat veronderstel is om die waarheid te verteenwoordig, dat die vraag lê.

Hierdie plaasvervangers vir die hoofskap van Jesus Christus, of dit nou mense of instellings of godsdienstige belange of Christelike aktiwiteite is, wat dit ook al mag wees, as hulle in die plek van die Here Jesus self kom, lei tot niks anders as onenigheid en verdeeldheid nie. Om dit meer positief te stel, as net, leiers en al die res sou sê: "Kyk hier, al ons instellings, ons missies, ons organisasies, al ons belange in die Christendom, moet diensbaar wees aan die absolute heerskappy van Jesus Christus", sou jy 'n eenheid vind wat tot stand kom, 'n eenheid wat sal hou. Ons behoort almal saam te vloei op daardie gebied. Dit is die magtige gety van Sy heerskappy wat dit alles sal genees. Gaan af by die see-kus. Die gety is reg uit, en al die breekwaters is kaal, wat die hele kuslyn as 't ware in dele verdeel. Maar soos die gety opkom, begin die breekwaters, die skeidingsdinge, verdwyn. Jy kom terug met volle vloedgety, en jy sien niks van daardie skeidingsbrekers nie. Die opkomende gety het hulle almal bedek. En wanneer Christus alles en in alles "in alle dinge die voorrang het", sal al daardie dinge wat tot die laagwater van geestelike lewe, die ebgety van geestelike lewe behoort, net verdwyn. Die bewys is in die Kerk. Daar was een verterende passie om Christus in Sy plek te bring aan die begin van die lewe; al die verskillende afdelings is daarmee gemoeid gevind.

Die sleutel daarvoor is net dit - **Christus alles in alles**. Miskien kan ons nou sien waarom die vermelding van die evangelie in hierdie brief tot een beklemtoning beperk is - **"die hoop van die evangelie"**. Ja, die enigste voorkoms van **"evangelie"** of **"goeie nuus"** is in daardie verband - **"die hoop van die goeie nuus"**. Die hoop van die evangelie is dat Jesus Christus alles en in almal is. Hoop is 'n Persoon, nie 'n abstrakte natuur in ons nie - **"hoopvol wees"** - wat nie op veel meer neerkom as 'n periodieke, veranderlike optimisme nie. Hoop hier is 'n Persoon. Die hoop van die goeie nuus is: **Hy het in alles die voorrang**. Dit is waar die hoop lê vir jou, vir my, vir die Kerk, vir die wêreld, vir die heelal. **Dit is die hoop van die evangelie.**

7. PAULUS SE EVANGELIE IN THESSALONISENSE.

1 THESSALONISENSE 1:5.

"Want ons evangelie het tot julle nie gekom in woord alleen nie, maar ook in krag en in die Heilige Gees en in volle versekerdheid, soos julle weet hoedanig ons onder julle om julle ontwil gewees het."

1 THESSALONISENSE 2:2.

"maar alhoewel ons vantevore, soos julle weet, in Filíppi gely het en mishandel is, het ons in onse God vrymoedigheid gehad om aan julle die evangelie van God te verkondig onder veel stryd."

1 THESSALONISENSE 2:4.

"maar soos ons deur God waardig geag is dat die evangelie aan ons toevertrou sou word, so spreek ons, nie om mense te behaag nie, maar God wat ons harte beproef."

1 THESSALONISENSE 2:8-9.

"Terwyl ons so na julle verlang het, was dit ons aangenaam om aan julle nie alleen die evangelie van God mee te deel nie, maar ook ons eie lewe, omdat julle vir ons dierbaar geword het.

Julle onthou tog, broeders, ons arbeid en inspanning; want terwyl ons nag en dag gewerk het om niemand van julle te beswaar nie, het ons die evangelie van God aan julle verkondig."

1 THESSALONISENSE 3:1-2.

"Daarom, toe ons dit nie langer kon uithou nie, het ons besluit om in Athéne alleen agter te bly; en ons het Timótheüs, ons broeder en dienaar van God en ons medewerker in die evangelie van Christus, gestuur om julle te versterk en julle te bemoedig in julle geloof,"

2 THESSALONISENSE 1:8.

"in vuur en vlam, wanneer Hy wraak uitoefen op die wat God nie ken nie en op die wat aan die evangelie van onse Here Jesus nie gehoorsaam is nie."

2 THESSALONISENSE 2:14.

"waartoe Hy julle geroep het deur ons evangelie om die heerlikheid van onse Here Jesus Christus te verkry."

Ons sien dat die Evangelie nogal 'n plek in hierdie briewe het. Ons probeer nou om die werklike betekenis van die evangelie, dit is die wesenlike betekenis van die goeie boodskap, uit die oogpunt van hierdie briewe en die Tessalonisense gelowiges te ontdek, en ons sal tot daardie begrip gehelp word as ons na die geestelike kyk.

Die geskiedenis, lewe en toestand van hierdie gelowiges in Tessalonika.

Die Tessalonisense Christene 'n Voorbeeld.

Jy sal met 'n oogopslag sien watter spesiale agting Paulus vir hulle gehad het. Hy gebruik woorde soos hierdie: **"Ons dank God altyd vir julle almal"**. Sowel in die eerste as tweede brief praat hy so. En dan sê hy oor hulle 'n baie wonderlike ding, wat ons 'n besliste leiding in hierdie oorweging gee. Hy sê in die eerste brief, hoofstuk 1, vers 7: **"Julle het 'n voorbeeld geword vir almal wat glo in Masedonië en in Achaje"**. Dit is iets om te sê oor 'n geselskap van die Here se mense, en dit laat ons dadelik die vraag vra: **Hoe was hulle 'n voorbeeld?** Dit was klaarblyklik nie net vir diegene waarna onmiddellik verwys word, in die hele Masedonië en Achaje nie, want hierdie briewe bly tot vandag toe, en hulle het dus dit verteenwoordig wat 'n voorbeeld is vir die hele volk van die Here. As dit waar was van hulle, dan moes die evangelie iets baie beteken het waar hulle betrokke was. Dit moes 'n baie spesiale vorm van uitdrukking in hulle gehad het, en daarom probeer ons die vraag beantwoord: Hoe was hulle **"'n voorbeeld vir almal wat glo"**?

'n Rein Gees en 'n Rein Hart.

Ons vind die antwoord in die eerste plek hier in hierdie heel eerste hoofstuk. Dit was in hulle realisme in die ontvangs van die evangelie. *"Want ons evangelie het tot julle nie gekom in woord alleen nie, maar ook in krag en in die Heilige Gees en in volle versekerdheid."*

En weer:

2 THESSALONISENSE 2:13.

"Daarom dank ons God ook sonder ophou dat, toe julle die woord van God ontvang het wat deur ons verkondig is, julle dit aangeneem het nie as die woord van mense nie, maar, soos dit waarlik is, as die woord van God wat ook werk in julle wat glo."

Dit verteenwoordig nou 'n baie skoon begin, en as ons by die plek van hierdie Tessalonisense gelowiges kom, as die evangelie daardie uitdrukking in ons moet hê wat dit in hulle gehad het, as dit waar gaan wees in ons geval dat ons 'n voorbeeld is vir almal wat glo, dan is dit baie belangrik dat ons 'n skoon begin het. Vir ons, natuurlik, as ons in die Christelike lewe gevorder het sonder om sulke voorbeeldige gelowiges te word, kan dit beteken dat ons ons voetstappe terugtrek om weer iewers te begin waar ons verkeerd gegaan het, baie gemors weg te ruim en weer op 'n sekere punt te begin.

Maar ek dink ook aan jong Christene wat onlangs die begin gemaak het. Jy is regtig aan die begin, en ons is die meeste bekommerd oor jou, want jy kan baie ou Christene ontmoet wat geensins 'n voorbeeld is vir almal wat glo nie. Ek is jammer om dit te moet sê, maar dit is heeltemal waar, en ons wil nie hê jy moet so wees nie. Ons wil hê julle moet voorbeeldige Christene wees; diegene van wie die apostel Paulus, as hy teenwoordig was, sou kon sê: **"Ek dank God altyd vir jou"**. Dit sou 'n groot ding wees, sou dit nie, as dit van ons gesê kon word nie? **"Dank God vir hom! Dank God vir haar! Dank God dat ons ooit met hierdie een en daardie een in aanraking gekom het! Ek dank God altyd vir hulle - hulle is 'n voorbeeld van wat Christene behoort te wees!"** Nou, dit is die begeerte van die Here, dit is ons begeerte na jou, en dit moet die begeerte van ons harte vir onself wees. Alhoewel ons dalk nie daarin geslaag het nie, laat ons nie moed opgee dat sommige nog vir ons kan dank nie, dat ons 'n voorbeeld kan wees, dat dit in sommige dinge in elk geval waar mag wees van ons soos dit van hierdie was.

Paulus sê hier:

1 THESSALONISENSE 1:6.

"En julle het navolgers van ons geword en van die Here deurdat julle die woord in baie verdrukking ontvang het met die blydschap van die Heilige Gees,"

Die Here help ons om so 'n voorbeeld te wees dat ons ander, ten minste in sekere opsigte, kan nooi om ons na te volg, sonder enige geestelike trots. Wel, as dit so moet wees, moet die begin skoon wees. Jy sien, heel duidelik, terwyl hierdie Tessalonisense na Paulus geluister het wat die goeie boodskap verkondig het, was hulle verstand en harte vry van vooroordeel. Hulle sou nie tot die gevolgtrekking gekom het waartoe hulle wel gekom het as daar enige vooroordeel was, as hulle reeds die saak in hul gedagtes afgesluit het, of tot 'n vasgestelde standpunt gekom het nie. Hulle was van die begin af oop van hart, gereed vir alles wat van God was, en dit het 'n vermoë geskep om te onderskei wat van God is. Jy sal nooit weet of 'n ding van God is as jy vooroordeel koester, as jy dit reeds beoordeel het, as jy reeds tot 'n vaste posisie gekom het nie. As jy in jou gedagtes gevestig is, geslote in jou hart, vermoedens en vrese koester, het jy reeds die werk van die Heilige Gees gesaboteer, en jy sal nooit weet of die ding van God is nie.

Jy moet openhartig wees, oopkop, vry van vermoedens en vooroordele, en gereed in hierdie gesindheid - **"Nou, as daar iets van die Here is, iets van God, ek is gereed daarvoor, maak nie saak deur wie dit kom nie, hoe dit kom, waar dit kom. As dit van God is, is ek gereed daarvoor"**. Dit skep 'n gesindheid waarvan die Heilige Gees kan getuig, en maak dinge vir die Here moontlik. Nou, soos ons sal sien, is dit presies hoe hierdie Tessalonisense was. Hulle het die woord ontvang, ja, in baie verdrukking, maar hulle het dit as die Woord van God ontvang, nie as die woord van mense nie. As gevolg van hulle reinheid van gees, het hulle die sin gehad - **"Hierdie ding is reg, dit is van God!"** Dit was 'n goeie begin. Soos ek vroeër gesê het, kan dit wees dat sommige van ons iewers sal moet terugkom om dit weer te laat begin. Vir enigeen wat hierdie woorde lees, wat dalk van gevorderde jare in die Christelike lewe is, sou ek sê: Liewe vriend, as jy enige plek op die pad op enige manier geraak, besmet, deur vooroordeel en agterdog geraak het, het jy die deur toegemaak vir enigiets verder van God. Laat ons dit duidelik verstaan. Ons het nog nie alles uitgeput wat die Here vir ons in sy Woord moet wys nie, maar Hy sal dit net aan die reines van hart wys. **"Die wat rein van hart is... sal God sien"** (Matt. 5:8).

Hierdie Tessalonisense het dus van die begin af 'n rein gees gehad.

Wederkerigheid en volwassenheid.

Die volgende ding wat ons van hulle opmerk, na hul realisme in ontvangs, was hul wedersydsheid en volwassenheid - twee dinge wat altyd saamgaan. In beide hierdie briewe is dit waaroor die Apostel dalk meer as enigiets anders praat, die wonderlike liefde tussen hierdie gelowiges.

2 THESSALONISENSE 1:3.

"Ons moet God altyd oor julle dank, broeders, soos dit billik is, omdat julle geloof grootliks toeneem en die wederkerige liefde van elkeen van julle almal groter word,"

Hy praat regdeur oor hul wedersydse liefde. En daarmee saam was hulle geestelike groei. Jy sien, liefde bou altyd op.

1 KORINTHIËRS 8:1.

"Die kennis maak opgeblase, maar die liefde stig."

Hierdie soort liefde, wedersydse liefde, beteken altyd geestelike toename. Ons kan sien hoe waar dit is as ons dit vanuit die teenoorgestelde oogpunt beskou. Klein, persoonlike, kleinlike, selfsugtige, afgesonderde, individuele Christene, of maatskappye of liggame van Christene wat eksklusief en geslote is, en nie 'n wye oop hart van liefde vir alle heiliges het nie - hoe klein hulle is,

hoe beknop hulle is. Dit is waar. En dit is in hierdie onderlinge liefde vir mekaar, en groeiende en toenemende liefde vir mekaar, dat geestelike groei plaasvind. Moenie dit vergeet nie. As jy bekommerd is oor die geestelike groei van jou eie hart, jou eie lewe en dié van ander, sal dit langs die lyn van liefde, wedersydse liefde wees, en jy is die een om dit te begin. Wedersydsheid en volwassenheid gaan altyd saam.

Lyding en Diens.

En dan, in die derde plek, sal jy vind dat hulle gekenmerk is deur lyding en diens, en dit is 'n wonderlike Goddelike kombinasie. Dit is iets wat nie natuurlik is nie.

Die Apostel het baie daaroor te sê gehad, soos jy sal sien as jy die woord **"lyding"** in hierdie briewe onderstreep, en let op sy verwysings na hulle lyding en hulle beproewings.

1 THESSALONISENSE 1:6.

"En julle het navolgers van ons geword en van die Here deurdat julle die woord in baie verdrukking ontvang het met die blydschap van die Heilige Gees,"

Hy praat oor hulle lyding, en hy beskryf daardie lyding. Hulle in Tessalonika het op dieselfde manier gely en vir dieselfde oorsake as hulle broers in Judea.

1 THESSALONISENSE 2:14.

"Want julle, broeders, het navolgers geword van die gemeentes van God wat in Christus Jesus is in Judéa, omdat julle ook dieselfde dinge gely het van julle eie stamgenote net soos hulle van die Jode,"

*Nou, in Judéa, dit wil sê in die land van die Jode, weet jy hoe die Christene gely het. Christus self het aan die hand van die Jode gely. Stefanus is deur die hande van die Jode gemartel. Die Kerk het sy eerste vervolgings in Judea, in Jerusalem, teëgekom en hulle is verstrooi deur die vervolgings wat daar oor Stefanus ontstaan het, en Paulus sê: **"Nou ly julle so"**. Blykbaar was daar in Tessalonika baie vervolging, baie teenstand, dreigemente en allerhande moeilikhede - die soort ding, miskien, waar dit vir hulle baie moeilik was om sake te doen en werk te kry, alles omdat die besigheid in die hande was van diegene wat geen plek vir hierdie Christendom en vir hierdie Christene gehad het nie. Maar met al daardie erge lyding, en met al hulle **"baie beproewings"** het hulle nie introspektief geword nie. Dit is die gevaar van lyding. As jy frustrasie, opposisie, vervolging ly, of as die beste werk aan iemand anders gegee word, ensovoorts, is die natuurlike ding om jouself te ondersoek, om baie jammer vir jouself te wees, om jou moeilikheid te begin verpleeg en te wees heeltemal besig met jouself. **Maar hier het lyding tot diens gelei.***

Die Apostel sê dat die Woord van hulle uitgegaan het, nie net deur die hele landstreek Masedonië en Achaje nie, maar deur die hele land. **Hulle lyding - wat het dit gedoen?** Dit het hulle na buite laat draai en gesê: "**Daar is oral ander in nood, in swaarkry, soos ons, laat ons kyk wat ons vir hulle kan doen**". Dit is die manier om op die evangelie te reageer, is dit nie? Dit spreek van die heerlike evangelie! Die evangelie het vir hulle so goeie nuus geword dat dit die uitwerking op hulle gehad het om hulle heeltemal van alle selfbejammering in die diepste beproewing te verlos. Laat ons dit ter harte neem.

Geduld en Hoop.

Verder praat die Apostel van hulle;

1 THESSALONISENSE 1:3.

"en onophoudelik in gedagte hou die werk van julle geloof en die arbeid van julle liefde en die lydsaamheid van julle hoop op onse Here Jesus Christus, voor onse God en Vader,"

En dit beteken eenvoudig dat hulle nie maklik tou opgegooi het nie. Dit tel vir iets, jy weet. Jy beleef 'n moeilike tyd; alles en almal is teen jou. **Dit is so maklik om op te gee** - net om op te gee, om uit die wedloop te tree, of jou hande in die stryd te laat val en te sê: "**Dit is geen nut nie - beter gee dit alles op**".

Maar nee, hierdie Christene het geduld en hoop gehad. Hulle het nie maklik moed opgegee nie, hulle het **"daarby gehou"**, en ons sal sien dat hulle 'n hoop gehad het wat hulle daarby gehou het. Dit was hulle wat **"'n voorbeeld was vir almal wat glo"**. Daarin sien ons die bestanddele van voorbeeldige Christene, en dit is die ware kenmerke van die evangelie. Jy sien, die evangelie is vir Christene in moeilikheid! Dit is nie net vir die ongereddes nie, maar vir Christene wanneer hulle in die moeilikheid of swaarkry is. Dit is steeds goeie nuus. As ons die **"goeie nuus"**-element in die evangelie verloor, as dit vir ons sy skerp voorsprong as **"goeie boodskap"** verloor, word ons verouderd, ons kom by die plek waar ons **"dit alles weet"**. As ons daardie sin verloor, dan gee ons tou op wanneer daar moeilikheid kom, ons laat gaan, maar as, om tot 'n reddende kennis van die Here Jesus te kom, vir ons nog steeds die grootste ding in die hele wêreld en die heelal is, dan kom ons daardeur.

Moeilikhede As gevolg van Temperament.

Nou, omdat moeilikhede altyd ooreenstem met ons gesindhede, dit wil sê, wat ons is gee altyd aanleiding tot die aard van ons beproewings, so was dit met die Tessalonisense. Niks is vir jou 'n beproewing tensy jy op 'n sekere manier gemaak is nie. Iets wat vir jou 'n beproewing is, sal dalk nooit vir my 'n beproewing wees nie. Of dit kan andersom wees.

Wat dalk vir my 'n verskriklike ding is en my reg van my balans af kan slaan, kan ander mense heel rustig deurmaak, en wonder waarom ek so 'n bohaai maak. Ons probleme en ons beproewings kom baie grootliks voort uit die manier waarop ons gemaak is. Nou wil ek hê jy moet dit volg. Die deeglikheid van hierdie Tessalonisense gelowiges het hulle in eienaardige toetse gelei. En dit is altyd die geval. As jy nie deurgaans is nie, sal jy nie deeglike probleme hê nie. Jy sal min of meer maklik deurkom. As jy deeglik is, gaan jy deeglike toetse ontmoet. Hulle ontstaan heel natuurlik uit jou eie houding of jou eie geaardheid. Nou weet jy dat die menslike natuur en grondwet op verskeie maniere gemaak word. Jy weet in die algemeen dat ons nie almal eenders is nie. Dit is net so goed! Maar ons kan die menslike natuur tot 'n baie groot mate in verskillende kategorieë klassifiseer - wat ons temperamente noem. In die hoofsaak is daar sewe verskillende temperamente, of kategorieë van menslike konstitusie. Ek gaan nie in detail daaroor handel nie, maar daar is 'n baie nuttige punt hier oor hierdie saak. Hierdie Tessalonisense was baie duidelik van die "praktiese" temperament, en die skerpheid van hulle besondere lyding is grootliks gevind omdat hulle so was. Ek bedoel natuurlik nie dat ander mense nie ly nie, maar hulle ly op ander maniere. Jy sien, die lewensstandaard van die praktiese temperament is vinnige en direkte opbrengste.

Ons moet baie vinnig iets vir ons geld sien! Dit is die sake-temperament, die temperament van die kommersiële lewe. Die dinge wat hierdie temperament beheer, is vinnige suksesse. "Sukses" is die groot woord van die praktiese temperament. Dit is sukses wat slaag. Die suksesvolles is die afgode van hierdie spesifieke soort samestelling. Hier is nie veel sentiment nie. Hierdie mense kan nie ophou vir sentiment nie. Dinge wat nie prakties is wat hulle noem nie, word deur hulle as net "sentimenteel" beskou. Hulle is natuurlik nie so nie, maar dit is hoe Martha op Maria gereageer het. Maria was nie sentimenteel nie, maar Martha het gedink sy was, want Martha was so by uitstek prakties. Weereens is daar baie min verbeelding in hierdie samestelling. Dit ry alle sensitiwiteite aan die kaak. Dit hou nie op om te dink hoe mense voel oor wat gesê word nie, dit gaan net aan. En dan maak dit soms verskriklike foute - dit verwar dinge. Byvoorbeeld, dit verwar nuuskierigheid met diepte, want dit moet altyd eindelose vrae vra. Die "praktiese" mense vra altyd vrae, vrae, vrae; hulle hou jou heeltyd aan die gang met vrae, en dink dat dit 'n bewys van geestelike diepte is. Hulle dink dat hulle nie net dinge op hul oppervlakwaarde neem nie, hulle is baie prakties, sowel as diep. Maar daar is 'n groot verskil tussen nuuskierigheid en diepte. Dit is baie moontlik om dinge te verwar.

Nou wil ons hierdie Tessalonisense en die effek van die evangelie verstaan. Kan ons hulle nie nou voorstel in die lig van wat ek gesê het nie? Hulle het vinnig en op 'n baie praktiese manier en op 'n baie deeglike manier gereageer. Een van die hoof temas waarop hulle gereageer het, was die koms van die Here. Reg aan die begin sê Paulus: **"Julle het julle tot God bekeer van die afgode om 'n lewende en waaragtige God te dien en sy Seun uit die hemel te verwag" (1:9,10).** Dit was 'n groot ding met hulle, hierdie koms van die Here, en hulle het tot die gevolgtrekking gekom dat die Here se koms op die laaste in hulle eie leeftyd sou plaasvind. Dit was hulle praktiese reaksie op die evangelie, en dit was goed op sy manier. Maar jy weet dat hierdie twee briewe van Paulus amper heeltemal besig is om 'n valse element in daardie reaksie reg te stel. Nou vind jy hulle in die moeilikheid - moeilikheid wat uit hul eie samestelling ontstaan - in hierdie saak. Hulle het so iets vir hulself gesê. **"Die Here kom - daar is vir ons gesê die Here kom, ons het aanvaar dat "die koms van die Here naby is" en ons het aanvaar dat dit enige dag sal gebeur; en ons is meegedeel dat, wanneer die Here kom, al sy eie sal weggevoer word om Hom tegemoet. Ons het tot die gevolgtrekking gekom dat alle gelowiges gevang sou word, weggeraap sou word en so saam die heerlijkheid sou ingaan. O, wat 'n wonderlike ding - almal gaan saam in die teenwoordigheid van die Here!**

Maar sommige van ons vriende het gesterf, gister, verlede week, en mense sterf steeds. Dit lyk asof dit hierdie hele saak van almal saam ingehaal word ontstel." Hulle was in verwarring en konsternasie gegooi, want in plaas daarvan dat die Here gekom het en hulle almal vir Homself bymekaargemaak het, was daar mense onder hulle wat in die graf ingegaan het. Dit was 'n terugslag vir hul praktiese samestelling, jy sien.

Nou, die Apostel skryf aan hulle. Hy skryf aan hulle die evangelie, die goeie nuus, vir mense wat in verwarring en hartseer verkeer as gevolg van teleurstelling op hierdie manier, en hy sê: "Ek wil hê dat julle moet weet, geliefde broeders, ek wil hê dat julle moet verstaan dat dit geen verskil in die finale gebeurtenis maak nie. Wanneer die Here kom, sal hulle nie voor ons gegaan het nie; en as Hy kom, sal ons nie voor hulle gaan nie. Dit maak net geen verskil nie. Hulle wat in Jesus ontslaap en ons wat lewe en oorbly, sal almal saam weggevoer word. Jy hoef nie meer toe te laat dat hierdie ding jou pla nie. Jy moet nie treur as diegene wat geen hoop het nie, of wat hul groot hoop verloor het nie - as diegene wie se groot hoop op die koms van die Here getref is deur die dood van hierdie gelowiges.

Daar is regtig geen plek vir enige element van teleurstelling hieroor nie. Dit is goeie nuus vir diegene wat geliefdes verloor het - dit is goeie nuus oor die kwessie van lewe en dood - dat ons almal saam sal opgaan "*die Here tegemoet in die lug: en so sal ons altyd by die Here wees.*" Dit is net wonderlik."

Ons sien dus dat Paulus hier die evangelie - *die goeie nuus, die goeie tyding* - kon inbring om 'n sekere moeilikheid te oorkom wat ontstaan het as gevolg van hul samestelling, hul geaardheid.

'n Hulp om 'n mens se eie geaardheid te ken.

Laat ons daar vir 'n minuut stilstaan. Jy weet, ons behoort oor baie van ons probleme te kom as ons geweet het wat ons temperamente was. As ons maar net vir 'n minuut wil sit - en dit is glad nie introspeksie nie - gaan sit vir 'n minuut en sê: "*Nou, wat is my eienaardige geaardheid en samestelling? Wat is die ding waartoe ek, weens my geaardheid, die meeste geneig is? Wat is die faktore, die elemente, waaruit my temperament bestaan?*" As jy jou vinger daarop kan plaas, het jy die sleutel tot baie van jou probleme. Asaf, die psalmis, het by een geleentheid 'n baie slegte tyd gehad. Hy het na die goddeloses gekyk en gesien dat hulle voorspoedig is. Hy het gesien hoe die regverdiges 'n moeilike tyd beleef - hyself inkluis - en hy het baie moedeloos geraak oor dit alles.

Dit is nie die Here nie, dit is nie die waarheid nie - dit is net ek, dit is my geneigdheid om af te gaan in tye van moeilikheid. Dit is hoe ek gemaak is; **dit is my reaksie op moeilikheid.**

Nou, miskien klink dit 'n baie naturalistiese manier om dinge te hanteer. Maar ek is nog nie klaar nie. As ek en jy hierdie ding sal verstaan - dat baie van ons moeilikheid kom omdat ons op 'n sekere manier gemaak is - dit is regtig in ons eie geaardheid - ons sal 'n grond hê waarop ons na die Here kan gaan. Ons sal na die Here kan gaan en sê: **"Here, U weet hoe ek gemaak is; U weet hoe ek natuurlik op dinge reageer. U weet hoe, omdat ek so gemaak is, word ek altyd op sekere maniere gevang. O weet hoe dit is dat ek onder sekere spanning optree. U ken my, Here. Nou Here, U is anders as wat ek is. Waar ek swak is, is U sterk. Waar ek foutief is, is U volmaak."** Sien jy nie dat die Here Jesus, die volmaakte Man, die volmaakte balans is van al die goeie eienskappe in al die temperamente, dat in Hom geen van die slegte eienskappe van enige temperament is nie, en dat die Heilige Gees Christus kan maak om te wees vir ons dit wat ons nie in onself is nie? Dit is die groot wonder, die groot verborgenheid, die groot heerlikheid, van die betekenis van Christus soos deur die Heilige Gees tot ons bemiddel.

Dit is die wonder van Sy menswees. 'n Volmaakte manlikheid sonder enigiets van dit alles wat ons pla. **Kyk na Hom onder dwang.** Hy gaan nie af nie. Kyk na Hom vanuit enige oogpunt van toetsing en beproewing: Hy gaan deur. Maar Hy is mens. Hy gaan nie deur op grond van Sy Godheid nie. Hy gaan deur op grond van Sy volmaakte menslikheid, en dit moet na ons bemiddel word. Geestelike groei beteken dit, dat ons iets anders word as wat ons van nature is. **Is dit nie so nie?** Natuurlik kan ons geneig wees om nogal ellendige mense te wees - altyd met 'n ellendige siening, altyd in die stortingsterrein. Nou, wanneer die Heilige Gees beheer oor ons neem, word die ellendig geneigde mense bly, hoewel dit nie vir hulle natuurlik is om bly te wees nie. Dit is die wonder van die Christelike lewe. Ons word iets wat ons nie natuurlik is nie. Natuurlik sou ons baie vinnig onder die een of ander soort kritiek of vervolging gaan en ons probleme verpleeg, maar wanneer die Here Jesus in ons is, kan ons dit vat en aangaan. Ons gaan nie af nie, ons gaan aan. Hy maak ons anders as wat ons is. **Dit is die werk van genade in die lewe van die gelowige.** Hierdie Tessalonisense het baie gely weens hulle praktiese temperament. Hulle het verwag dat dit waarvan hulle aanvanklik vertel is, onmiddellik sou kom. Hulle het vir hulself gesê: 'Die Here sal kom - Hy kan vandag kom, enige dag - en dit sal die einde van al ons probleme wees.

Maar die tyd gaan aan, en mense sterf, en dinge raak al hoe moeiliker. Dit lyk nie baie asof die Here kom nie... Hulle was dalk amper op die punt van breek en verstrooiing. En op daardie stadium het 'n nuwe aanbieding van die evangelie van die Here Jesus ingekom, wat die hoop gebring het op iets anders as wat hulle natuurlik was. Wat waar is in die geval van die praktiese temperament, is waar in alle ander temperamente. Ons kan dit as 'n beginsel neem. As ons dit maar net verstaan, gaan die Here so met elkeen van ons om. Hy handel met ons volgens wat ons is. Dit help nie om die handeling van God met mense te probeer stereotipeer of te standaardiseer nie. God se handeling met my sal dalk nie vir jou baie lastig wees nie, maar God se handeling met jou kan my heel moontlik reguit van my voete gooi. Hy handel met ons volgens onself, sodat daar dié van Christus in ons kan wees wat nie uit onself is nie. Ek sê weer, dit is die werk van genade. Dit is die bemiddeling van Christus - dit is die betekenis van gelykvormigheid aan die beeld van Christus. Dit is om deel te hê aan Sy natuur - iets heeltemal anders. Maar dit is 'n verskriklike proses. Nou moet ons deurkom soos hierdie mense deurgekom het. **Is dit goeie nuus?** Ek dink dit is. Ek dink dit is die evangelie, **"goeie tyding"**. Dit is goeie tyding vir die man wat altyd te gereed is om uit te val en op te gee en ellendig te wees.

Dit is goeie tyding vir diegene wat weens hul eie natuurlike verwagtinge en reaksies teleurgesteld is in wat werklik aan die gebeur is. Dit is goeie tyding dat Christus iets anders is as wat ons is, en dat ons deur Christus gered kan word van wat ons is. Dit is baie prakties, jy sien. Hoe word ons gered van wat ons is? **Deur Christus!** Nie deurdat Christus net gekom het en Sy hande uitsteek en ons optrek nie. Dit is wat ons almal wil hê Hy moet doen. Ons doen 'n beroep op die Here om so iets te kom doen, ons letterlik uit te lig waar ons is. Wat Hy doen is om ons te verplaas, en Homself op 'n innerlike manier in ons plek te plaas. Dit is 'n proses, 'n diep proses, en dit is dalk eers oor jare dat jy meer van Christus kan sien. Daardie persoon was vroeër so-en-so iemand, maar daar is nou 'n verskil, jy kan Christus nou sien. Hulle is nie meer wat hulle was nie, hulle kom daaroor. Hulle word **"in dieselfde beeld verander"**. Dit is goeie nuus. Goeie nuus vir die Tessalonisense, en goeie nuus vir ons.

Die toets aan die einde.

Maar daar is nog een ding met hierdie Tessalonisense. Dinge in die wêreld het al hoe moeiliker geword. Hulle het van kwaad tot erger gegaan. Hierdie dierbare mense het dinge sien gebeur, hulle het kragte aan die werk gesien, en hulle het gedink;

Dit lyk nie asof die Here kom nie, asof Sy Koninkryk kom nie. Dit lyk asof Satan dit op sy eie manier doen. Dinge gaan van sleg tot erger; en wat betref dinge wat verander word, dat daar "'n nuwe hemel en 'n nuwe aarde" en 'n nuwe wêreldstaat is, dit alles wat ons gedink het sou kom met die koms van Christus en sy Koninkryk, ons sien geen teken van dit hoegenaamd. Dit gaan eerder andersom. Die wêreld word erger, bose mense word erger en erger. Dit lyk asof daar meer en meer van die Duiwel is as wat daar ooit was.

Nou, die Apostel het sy briewe daaroor geskryf, en hy het gesê: "Kyk hier, dit beteken nie dat dinge verkeerd gaan nie; dit beteken nie teleurstelling vir jou verwagtinge nie. Die Here sal nie kom voordat daardie dinge gebeur het en tot volheid gekom het nie. Die misterie van wetteloosheid werk reeds".

Voordat Hy kom, moet twee dinge gebeur.

"First of all, there must take place a great failing away."

'n Groot wegval? Christene wat wegval? Belydende Christene wat wegval, weggaan van die Here, terugdraai? Dit is nie baie prakties vir hierdie mense nie! Ja, dit is presies wat teen die einde sal gebeur.

Hoe nader die koms van die Here is, hoe meer sal die toets wees om mense uit te vind. Die sif sal aan die werk wees. Daar sal 'n wegval wees, daar sal baie mense - professore - wees wat sê: "Ons gaan nie hiermee nie, ons kan nie langer hiermee aangaan nie". Hulle sal teruggaan om die Here te volg. Dit was altyd so. Dit was so in die dae van ons Here se vlees. Aan die einde sal dit so wees. "O, hoe teleurstellend!" Ag, ja, maar verstaan dat dit is hoe dit sal wees, en dat dit nie beteken dat alles verkeerd geloop het nie. Dit gaan net so wees. Wanneer die Here wel 'n volk wegneem, sal dit 'n volk wees wat met Hom voortgegaan het tot die einde toe, en Hy toets, toets. "Nou, julle Tessalonisense, verstaan dat wat Hy doen, julle toets of julle reg sal aangaan tot die einde toe." Dit moet duidelik gemaak word of die wortel van die saak in gelowiges is, of as dit slegs belydenis is. Moet dus nie die tekens van die tyd verkeerd verstaan nie.

En dan die tweede ding. Antichris, daardie man van sonde, lyk dit of die Duiwel meer en meer van sy eie manier regkry, het hulle gedink. En dit was so. "Maar", het die apostel gesê, "die Here se dag sal nie kom voordat daardie man van sonde, die Antichris, geopenbaar is nie." "O, ons het gedink Christus kom, nie Antichris nie!" Ag, maar Christus sal nie kom voordat die Antichris gekom het nie.

Moenie dinge verkeerd verstaan nie. As daar 'n magtige beweging in hierdie wêreld deur Satan is, is die Duiwel oënskynlik geïnkarnear, 'n groot inkarnasie van hom - dit kan in menslike vorm of sisteemvorm wees, wat dit ook al is - wat doodgesind is om alles wat aan Christus behoort uit te wis, is nie 'n slegte teken nie. **Dit is 'n goeie teken** - die Here is op die punt om te kom! Dit is die goeie nuus in die dag wanneer dit lyk of die Duiwel alles wegdra. Dit is ramspoedig. Die Here is byderhand.

LUKAS 21:28.

"En as hierdie dinge begin gebeur, kyk dan na bo en hef julle hoofde op, omdat julle verlossing naby is."

As lyding dus toeneem, as geduld getoets word, as dit lyk of Satan sy manier regkry en die mag in sy hande kry, moenie mislei word nie - moenie toelaat dat dit vir jou sê: **"Wel, ons hoop word nie verwesenlik nie."** Draai dit andersom en sê: **"Dit is die dinge wat sê dat ons hoop op die punt staan om verwesenlik te word."** Dit is goeie nuus vir die dag van teëspoed, goeie nuus vir Christene in lyding, goeie nuus wanneer Satan sy ergste doen. Die Here is byderhand!

Die opsomming van die hele saak.

Maar waar moet ons dit alles opsom? Ons het nog altyd gesoek om 'n klein fragment te vind waarin dit alles afgesluit kan word, en ek dink ons het dit hier:

1 THESSALONISENSE 5:24.

"Hy wat julle roep, is getrou; Hy sal dit ook doen."

*Hier is die gevolgtrekking en opsomming van die hele saak. Ja, geliefdes sterf, gaan na die Here. Die tyd sloer aan. Die Duiwel kry blykbaar mag en doen sy ergste. Ons, die Here se volk, is in lyding: God is nietemin in staat om ons deur te sien. **"Wie sal dit ook doen."** Wat meer wil ons hê?*

*Teen alles anders - **"Hy sal dit ook doen."** Dit is goeie nuus! Na alles, en in die finale opsomming, is die goeie nuus dat dit nie by ons gelaat word nie. Dit is die Here se saak. Wat vir ons oorbly, is om God te glo, te soek om Sy weë te verstaan, standvastig te wees, te hoop tot die einde toe, en dan neem die Here oor. **"Getrou is hy wat julle roep, wat dit ook sal doen."** Goeie nuus!*

8.DIE EVANGELIE VAN PAULUS IN TIMOTHEUS.

1 TIMOTHEUS 1:11.

"volgens die evangelie van die heerlikheid van die salige God wat aan my toevertrou is."

2 TIMOTHEUS 1:8.

"Skaam jou dan nie oor die getuienis van onse Here of oor my, sy gevangene nie, maar ly saam verdrukkinge vir die evangelie na die krag van God."

2 TIMOTHEUS 1:10.

"maar wat nou geopenbaar is deur die verskyning van ons Verlosser, Jesus Christus, wat die dood tot niet gemaak het en die lewe en die onverderflikheid aan die lig gebring het deur die evangelie,"

2 TIMOTHEUS 2:8.

"Onthou dat Jesus Christus, uit die geslag van Dawid, uit die dode opgewek is volgens my evangelie,"

Ons kom nou by ons slotgedagtes oor wat Paulus "die evangelie wat ek verkondig" genoem het. "Die evangelie van die heerlikheid van die salige God".

Paulus praat nie van waaroor die evangelie gaan nie - die inhoud van die evangelie. Hy praat van die evangelie wat te doen het met die manifestasie van die heerlijkheid van God. Dit klink dalk 'n bietjie tegnies, maar dit is baie belangrik.

Laat ek herhaal: wat Paulus hier in gedagte het, is die evangelie, of die goeie boodskap, wat handel oor die manifestasie van die heerlijkheid van God. Die heerlijkheid van God in manifestasie - dit is die evangelie.

Let op nog iets: "Die evangelie van die heerlijkheid van die salige God". Daar is 'n vertaling wat daardie woord verander, en die woord "gelukkig" gebruik in die plek van "salige": "die evangelie van die heerlijkheid van die gelukkige God". Maar dit klink nie heeltemal reg nie, of hoe, in ons ore? En tog, as ons die werklike betekenis verstaan het, moet ons besef dat dit nie 'n heeltemal onvanpaste woord is nie. Daar is twee Griekse woorde wat in die Nuwe Testament met "geseënd" vertaal word. Een, wat baie meer algemeen is, beteken letterlik net "goed gepraat van". Dit is die letterlike betekenis daarvan, maar in die Nuwe Testament word dit feitlik uitsluitlik in die sin van "gelukkig" gebruik, en word so vertaal. Dit is egter nie die woord wat hier gebruik word nie. Die woord wat hier gebruik word - die tweede van die twee woorde waarna ek verwys het - is een wat baie minder gereeld voorkom.

Dit is 'n woord wat dit uitdruk wat behoorlik gesproke waar is van God alleen. Dit wil sê die uniekheid van God oor wat Hy in Homself is, heeltemal afgesien van wat mense van Hom dink of oor Hom sê. Dit is net wat Hy in Homself is. Jy mag dink wat jy wil, en sê wat jy wil, maar God is dit. Dit is die woord wat hier met **"gelukkig"** vertaal word. Die woord beteken werklik daardie plegtige, kalm, rustige, ewige blydschap wat die hart van God vul. As jy die gevoel van daardie definisie kan kry, het jy iewers naby die betekenis van die woord wat hier met **"salige"** vertaal word, verstaan. Dit is die evangelie van die heerlikheid van die kalm, rustige, selfversekerde blydschap van die hart van God. Die goeie nuus, die goeie tyding, daarvan.

Die goeie tyding van die heerlikheid van God.

Wat is hierdie heerlikheid van God wat daardie evangelie word, daardie goeie nuus? Dit is die heerlikheid van God in die openbaring van Homself in Sy Seun Jesus Christus. Die openbaring van Homself. In die Ou Testament het die heerlikheid van God simboliese vorm, soos ons weet. Byvoorbeeld, in die Allerheiligste van die tabernakel, tussen die gerubs op die versoendeksel, is die heerlikheid gevind. Die heerlikheid het die versoendeksel bedek. Dit was 'n lig wat geskyn het op die versoendeksel, op die verbondsark; skyn af en fokus daar. Dit was hemelse glans.

Dit was maar 'n simbool. Dit wat dit gesimboliseer het, is hier - die lig van God wat op en deur Sy Seun Jesus Christus skyn. Dit is die heerlijkheid van God. Paulus skryf dit aan die Korintiërs so: **"die lig van die kennis van die heerlijkheid van God in die aangesig van Jesus Christus"** (2 Kor. 4:6). Dit is dit wat in die Here Jesus van God se volkome kalm, rustige, blywende bevrediging is.

Die heerlijkheid van God in 'n mens.

Nou, hier is 'n baie merkwaardige ding. Jy dra oor die heerlijkheid van God. Daar word baie daaroor gesê, en jy word vertel dat dit is wat jy in die Bybel sal vind; dat, as jy na die Bybel gaan, jy daar baie sal vind oor die heerlijkheid van God. Wanneer jy die Bybel opneem op soek na die eer van God, wat vind jy?

'n Man! Jy vind dat jy met 'n Man gekonfronteer word. Jy kan nie wegkom van daardie Man nie. Die Ou Testament wys altyd, met talle middele en metodes en maniere, na 'n Man. Die Nuwe Testament, van begin tot einde, het een Man in die oog, 'n Man altyd in die oog. Sodat jy moet sê: **"Dit is die antwoord op my soeke. Ek is op soek na die kennis van die heerlijkheid van God, en God se antwoord op die soeke is 'n Man."** Dit is maar 'n uiteensetting van hierdie frase, **"die evangelie van die heerlijkheid van die salige God"**, wat die openbaring van God in Sy Seun, Jesus Christus, is.

God word hier voorgestel as synde in 'n toestand van volmaakte rustigheid, kalmte, blywende versekering en tevredenheid en vreugde, en alles wat in die woord "**salige**" saamgevat kan word. God word voorgestel as salig, God word gestel om te wees, in daardie toestand. Wat is die basis van daardie toestand van God? Dit is net dat God 'n volmaakte, 'n volledige uitdrukking van Homself in 'n Man gevind het. Ja, ons weet wie daardie Man was. Ek sien nie Sy Godheid, Sy eie Godheid oor die hoof nie, of sit dit nie opsy nie, maar ek dink nie nou eers daaraan nie. Jy sien, God het die mens geskep met baie, baie hoë doelwitte. Die mens is inderdaad geskape om aan die hart van God te antwoord en te bevredig, en as ons dit sê, sê ons geweldige dinge. Om die hart van God te bevredig! Daar is sommige mense wat baie bevredigend verg. Inderdaad, hulle lyk nooit tevrede nie. Dinge skiet altyd tekort aan hul standaard en hul ideaal. Maar jy kan 'n lang pad gaan, jy kan so ver gaan as wat dit moontlik is om met enige menslike opvatting van bevrediging te gaan, en jy skiet steeds ver, ver tekort, oneindig tekort aan God se idee. God is soveel groter, soveel wonderliker. Ons het in die gevalle skepping maar 'n flou weerspieëling van hoe wonderlik en groot God is. Maar selfs wanneer ons hierdie einste skepping sien soos dit is, met al sy foute en swakhede en variasies ensovoorts, moet ons in verwondering staan en aanbid.

Ons kan net 'n flou aanduiding sien van watter wonderlike God Hy is, en van hoeveel dit moet neem om Hom tevrede te stel. Tog is Hy hier in 'n toestand van absolute tevredenheid, kalm, rustig, gelukkig, want al daardie gedagtes van Hom, al daardie begeertes van Hom, al daardie voornemens van Hom, en al daardie eerste ondernemings van Hom, is nou volbring. en vervolmaak - nie in die skepping in die algemeen nie, maar in 'n Man. Daardie Man be-antwoord aan God se heel laaste vereiste van daardie oneindige Verstand. Hoe groot is Christus nie! God vind dus Sy geluk, Sy saligheid, Sy tevredenheid, Sy rustigheid daarin.

'n Verteenwoordigende Man.

Miskien dink jy dalk: "Dit is 'n pragtige ding om te sê, dit is baie wonderlike gedagtes om uit te druk, maar waar is die praktiese waarde daarvan?" Ag, dit is net die evangelie, sien jy. Dink jy dat die Here Jesus, God se Seun, deurgekom het en die posisie van die mens ingeneem het, en volmaak is tot God se uiterste en finale bevrediging, net sodat God dit in een Man sou hê? Nee, die evangelie is dit, dat die Here Jesus verteenwoordigend is van al die mense wat God gaan hê. Hy is verteenwoordigend en Hy is inklusief.

Die ou en pragtige begin van die evangelie, wat ek en jy, na lang vertroudheid daarmee, nog dikwels nodig het, vir ons eie rustigheid, om meer volmaak te begryp, is juis dit.

Dat Jesus Christus, God se Seun, 'n sfeer is waarin ons geroep, genooi word om deur geloof in te gaan, sodat ons in Hom verborge is oor wat ons self is; God sien net Hom en nie ons nie. 'n Wonderlike ding! Jy moet al jou argumente en al jou vrae opsy sit en God se feit aanvaar. Dat hierdie frase, *"in Christus"*, tweehonderd keer en meer in die Nuwe Testament voorkom, moet sekerlik iets beteken.

God sien ons in Christus.

Die eerste, en miskien die alles-insluitende, ding wat dit beteken, is dat, as jy in Christus is, God Christus sien in plaas daarvan om jou te sien. Ek het 'n stukkie papier hier. Laat dit jou of my in onself verteenwoordig, wat ons is. Ek sit dit in 'n boek, en daardie boek verteenwoordig Christus. Jy sien nie meer die papier nie jy sien net die boek. Dit is ons posisie *"in Christus"*. Dit is wat Christus bedoel. Al Sy bevrediging aan God word op ons rekening gestel. Dit is die evangelie: wanneer ek en jy in Christus is, is God tevrede met ons - rustig, gelukkig, geseënd. O, wonderlike evangelie!

Jy kan dit nie begryp of verduidelik nie, maar daar is die feit gestel. *Dit is die evangelie van die heerlijkheid van die tevrede God.* Om weer die toets te stel wat ons in 'n vorige hoofstuk in ander verbande toegepas het, dit is net dit: dat, wanneer ek en jy werklik in Christus inkom en ons plek in Christus vind, een van die eerste dinge waarvan ons bewus is dat al die spanning het verdwyn; *ons het tot rus gekom.* 'n Wonderlike rustigheid, wat nie natuurlik is nie, het in ons gekom. Ons voel die stryd is verby tussen ons en God. Dit is wonderlik; 'n geseënde, gelukkige toestand. Nou, dit is ons ervaring, maar wat is die betekenis daarvan? Dit is die Gees van die gelukkige God wat getuig van God se geluk in ons harte. *"Die evangelie van die heerlijkheid van die salige God"*. Die eerste fase daarvan is 'n posisie. *Ons is in Christus.*

Christus In Ons.

Die tweede fase of die tweede aspek daarvan is dat Christus in ons is. Maar ons moet dit nie tot dieselfde gevolgtrekking as in die laaste punt nastreef nie. Dit beteken nie dat ons gesien en Christus verborge is nie. Nee, Christus is in ons en ons is in Christus: 'n onmoontlike ding om te verduidelik, tensy ons dit miskien so kan stel. Christus is in ons. Hoekom is Hy in ons?

Hy is in ons as daardie einste bevrediging vir die hart van God, sodat die Gees van God in ons kan werk om ons aan Christus gelykvormig te maak. En dit lei 'n ander aspek van die Christelike lewe in: dat, as ek en jy voortdurend aangaan op grond van Christus in ons binneste, ons vreugde toeneem. Dit kan op die proef gestel word. Hou op om met die Here aan te gaan, en kyk wat gebeur met ons blydschap. **Gaan weg van die Here, en kyk wat gebeur met ons seën.** Dit is nie nodig nie. Gaan voort met die Here Jesus op grond van God se tevredenheid met Hom, en die saligheid neem toe. God se geluk vergroot in ons hart. Christus is binne geïnstalleer as die patroon, standaard en basis waarop God werk.

Nou, hier is iets fundamenteels. O, hoe lank neem ons om dit te leer! Dit is eenvoudig, ek weet, maar dit is fundamenteel en dit is 'n ding waaroor ons altyd struikel. As ons begin om voort te gaan op grond van wat ons is, stop God. As ons op ons eie grond kom, wat ons in onself is - ons ellendige, ellendige self, wat God as 'n lyk en 'n stinkende lyk beskou - vergewe my dat ek dit sê - want dit is al tweeduisend jaar dood (dit mag dalk amusant klink, maar dit is eintlik buitengewoon ernstig): as jy van die grond af kom van **"Christus in jou"** oor wat jy in jouself is, sê God: **"Ek gaan nie verder nie"**. Alle Goddelike bedrywighede staak.

Ons kan net voortgaan soos ons begin het. Ons het begin in die geloof dat Jesus Christus ons plaasvervanger was, ons plek by God ingeneem en vir ons aan God geantwoord. Dit was ons geloof wat ons in Christus ingebring het. Ons moet reguit aangaan tot die einde met dieselfde geloof in die Here Jesus, en geen geloof in onself nie, en God sal aangaan as ons op Sy gebied aangaan. Die goeie nuus is dat God gereed is om reguit voort te gaan met toenemende seën as ons net op Sy gebied sal bly. Sy heerlikheid is in Sy Seun, en Hy het geen heerlikheid in die mens buiten Sy Seun nie.

Christus is dus ons sfeer, Christus is ons middelpunt, en Christus is ons model, en ons word gelykvormig, sê die Apostel, totdat Christus ten volle in ons gevorm is. Eenvoudig, basies: God se heerlikheid in Christus word gemanifesteer in gelowiges, in die Kerk, want gelowiges rus op God se tevredenheid met Sy Seun. Net dit en dat is die weg van die heerlikheid van God en die uitdrukking van God se seën, God se geluk. **Dit is die evangelie.**

Jy sien, dit kom uiteindelik alles om hierop te fokus. Wat is die evangelie? Wanneer jy alles wat jy kan daaroor gesê het, is dit ingesluit in, en omring deur, hierdie - God se volmaakte bevrediging, rus, rustigheid, aangaande Sy Seun, aan ons beskikbaar gestel.

O, dat ek en jy sonder stryd met God mag lewe, omdat ons in Christus bly! Broer, suster, wanneer jy ellendig oor jouself begin voel, verwerp dit. "Ja, ek weet alles daarvan. As ek nie nou alles daarvan weet nie, is dit tyd dat ek dit weet. Ek weet alles van wat ek is; Ek weet waarheen dit my sal lei as ek dit begin in ag neem. Ek het dit opsy gesit. Dit is 'n feit - God het dit gedoen - dat ek so lank gelede in Christus gekruisig is, in Christus gesterf het, in Christus begrawe is, in Christus opgewek is. Dit is alles in Christus. Dit is waar ek staan." Handhaaf daardie posisie; in Christus bly. Gaan daaruit op enige ander grond, en die heerlikheid wyk, die saligheid, die geluk, word in hegtenis geneem.

Goeie nuus vir jongmense.

Paulus het met Timotheus oor die evangelie gepraat, en Timotheus het goeie nuus nodig gehad, goeie tyding. Om mee te begin, was Timotheus 'n jong man. 'n Jong man wat 'n Christen is, het sy eie persoonlike probleme - hy het baie moeilikhede en probleme in homself. 'n Jong man verteenwoordig die som van 'n lewe aan sy begin: al die probleme van die lewe is daar woonagtig. Timotheus was 'n jong man.

Vir so 'n jong man sê die apostel: "Dit is in orde, Timotheus: jy mag dalk deur al hierdie probleme en hierdie moeilikhede geteister word, jy het dalk al hierdie probleme geestelik op hierdie verskillende maniere, maar Jesus Christus is gelyk aan die hele situasie!" Onthou, jong man, jong vrou, dat die Here Jesus God se antwoord op al die probleme van die jeug is. Dit is goeie tyding, nie waar nie? Timotheus was nie net 'n jong man nie, maar hy was 'n jong man in probleme van 'n spesifieke soort as gevolg van sy posisie in Christelike werk. Van drie rigtings het probleme op hom gekom. Eerstens was daar die heidense wêreld. Wat 'n uitdaging moes dit tog vir 'n jong man in daardie dae beteken het! Dit was 'n wêreld wat geen plek vir God gehad het nie, geen plek vir die Here, geen plek vir die dinge van God nie, en al die opponerende krag van daardie wêreld moes gelyk het op hierdie jong man gekonsentreer. Tweedens was daar al die moeilikhede van die Joodse wêreld. Paulus sinspeel hulle hier. Hierdie Judaïseerders het Paulus oor die hele wêreld agtervolg, met die vasberadenheid: "Hierdie man sal tot 'n einde gebring moet word - hierdie man se werk sal heeltemal uitgewis moet word!" Op elke manier was hierdie Judaïseerders daarop ingestel om Paulus en sy werk en sy bekeerlinge te vernietig, en Timotheus was met Paulus geassosieer.

Paulus sê: *"Moenie skaam wees... vir my nie"*. Vereniging het baie probleme vir Timotheus geskep. Die antwoord is: *"Goed, Timoteus; daar is goeie nuus vir jou! Die Here Jesus is gelyk daaraan - Hy sal jou deur dit alles dra"*.

Timotheus was 'n jong man met geweldige verantwoordelikhede in die werk van die Here. Veral in die plaaslike gemeente. As jy iets van hierdie verantwoordelikheid af weet dan weet jy ook dat jy 'n baie stewige fondasie nodig het vir so 'n verantwoordelikheid. Jou vertrouwe moet gevestig wees in Christus. Timotheus het in aanraking gekom met baie moeilike christene. Hierdie *"ouer"* christene dink dat omrede hulle langer op die pad is as die jonger christene hulle baie meer weet. Hierdie christene is meer in die pad as op die pad.

Dis die rede hoekom Paulus vir Timotheus sê: *"Laat niemand jou jeug verag nie."* Daar was sekere wyse manne - mense wat gedink het dat hulle iets is - wat geneig was om te sê: *"O, Timotheus is maar 'n jong kêrel, jy weet - jy moet nie te veel van hom kennis neem nie."* Hulle het sy jeug verag. Dit is nogal 'n moeilike ding om te verduur. Vandag het ons nog steeds dieselfde probleem waar sogenaamde *"ouer"* christene dink dat hulle alles weet. Nou praat ek nie vleeslike ouderdom nie maar geestelike ouderdom.

Hulle is langer op die pad as hierdie "jong" christen. Timotheus was in daardie posisie, maar dit is die evangelie vir Timotheus: "Dit is in orde: die Here Jesus is gelyk aan daardie situasie - Hy kan jou ook daardeur dra". Dit is immers eintlik net dit. Dit is wat die Here Jesus "vir ons gemaak is... van God": God se bevrediging. O, dank God dat die Here Jesus ons foute en swakhede en gebreke bedek.

Ons maak dalk 'n gemors van dinge; ons doen, as ons aan onself oorgelaat word. Ons ontstel baie, doen baie skade; ons is so onvolmaak, so foutief: en dan kom die Here Jesus, op hierdie geseënde manier, en maak ons gebrekkigheid reg, antwoord die Vader vir ons, maak ons tekortkominge reg - hoe? - met Homself, net Homself.

Dit is die antwoord; dit is die goeie nuus - **"die evangelie van die heerlijkheid van die geseënde God"**.
